

Tengernek Csillaga

2014. jan.–febr.
XIX/1. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Máriaremete – kegekép

Fatimában Lucia nővér azt mondta, hogy ha tudni akarjuk a 3. titok tartalmát, olvassuk el a Jelenések könyve 8-13. fejezeteit... Lucia nővér vigasztaló szavakkal mondta, hogy Isten két utolsó segítő eszközt adott nekünk: a **szent rózsafüzért**, és **szívünk odaadását Szűz Mária Szeplőtelen Szívének**. Cselekedjünk, amíg nem késő!

Önfelajánlás Mária Szeplőtelen Szívének

Boldogságos Szűz Mária, Irgalmasság Anyja, Ég és Föld Királynője, Bűnösök Menedéke! Felajánlom magamat Szeplőtelen Szívednek.

E felajánlás által Veled és Általad meg akarunk felelni minden kötelezettségemnek, amelyet keresztségem révén magamra vállaltam. Megígérem, hogy bensőleg megváltozom, és felhagyok minden rendetlen ragaszkodással, ami magamhoz, vagy a világgal való könnyű megalkuváshoz köt, hogy hozzád hasonlóan mindig kész legyek mindenben megtenni az Atya akaratát. Rád, irgalmas Édesanyámra bízom keresztény életemet és hivatásomat, hogy rendelkezél vele üdvös terved szerint ebben a döntő órában, amely a világra nehezedik. Megígérem, hogy kívánságod szerint fogok élni, főleg abban, ami a megújult imaéletet, önmegtagadást, a szentmiseáldozatban való buzgó részvételt, az apostolkodást, a rózsafüzér napi imádkozását, az Evangélium szerinti szigorú életmódot illeti, s jó példát adok mindenkinek Isten törvényeinek megtartására és a keresztény erényeknek, főképpen pedig a tisztaságnak gyakorlására.

Megígérem, hogy egységben akarok lenni a Szentatyával, a főpapokkal és papjaikkal, hogy így védőbástya legyünk a széthúzás mozgalma ellen, amely a Tanítótékintély ellen támad, és alapjaiban fenyegeti az Egyházat.

Bizalommal Rád emelem szemeimet, Jézus Anyja és a mi irgalmas és hatalmas Anyánk, Magyarok Nagyasszonya. Ma ismét kérlek Téged, minden gyermeked üdvösségéért, irgalmas, szerető Szűz Mária. Amen.

(A Máriás Papi Mozgalom „Felajánló imája” alapján)

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

A béke munkásai kovászhoz hasonlóan növelik az emberiséget Isten tervei szerint.....	1
Az isteni szeretetben való újjászületés szépsége.....	2
Igen az emberi méltóságra, nem a gender-elméletre.....	3
A keresztények egysége.....	4
A hit hiánya sebet ejthet a házasság érvényességén.....	5
A peremre szorultak.....	7
<i>Bálint Zolt:</i> Amíg világ a világ – a doxológia magyar fordításához.....	9
<i>Szederkényi László:</i> Az eucharisztikus lelkület.....	10
<i>Don Gabriele Amorth:</i> A Sátán füstje az Úr házában.....	13
Nagybőjtben ismét járjuk be a megtérés útját.....	22
XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 1.....	24
Mária-kegyhelyek	
Máriaremete.....	33
Mária kicsinyei	
Le vagyunk maradva!.....	35
Rózsafüzér	
A szívvel való ima felébreszti hitedet.....	45

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekszillaga.hu

E-mail: info@tengernekszillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Róma, Gesu - Vízkereszt

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

A béke munkásai kovászhoz hasonlóan növelik az emberiséget Isten tervei szerint

Mindenkinek Boldog Új Évet kívánok! – kezdte beszédét XVI. Benedek pápa kedden délben az Úrangyala elimádkozása előtt. 2013 első napján szeretném a világ minden emberéhez eljuttatni Isten áldását. Ezt a Szentírás ősi formulájával teszem: „Áldjon meg az Úr és oltalmazzon! Ragyogtassa rád arcát az Úr, s legyen hozzád jóságos! Fordítsa feléd arcát az Úr és szerezzon neked üdvösséget!” (Szám 6,24-26).

Isten világossága olyan áldás az emberiség számára, mint amilyen a nap fénye és melege a föld számára. Isten az emberiségre ragyogtatja arcát. Ez történt Jézus Krisztus születésével! Isten ránk ragyogtatta arcát: kezdetben alázatos, rejtett módon – Betlehemben csak Mária és József, valamint néhány pásztor voltak tanúi ennek a kinyilatkoztatásnak. Azonban apránként, amint a nap halad az égbolton hajnaltól délig, Krisztus világossága növekedett és mindenütt elterjedt.

A Názáreti Jézus már rövid földi élete során felragyogtatta Isten arcát a Szentföldön, majd a Lélek által áthatott Egyház révén minden ember számára elvitte a béke üzenetét „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön Isten kedveltjeinek” (Lk 2,14). Ezt éneklük az angyalok Karácsonykor, és ez a keresztyének éneke az egész földön; ez az ének a szívekből és az ajkáról fakad, de konkrét gesztusokká válik, a szeretet tetteivé, amelyek párbeszédet, megértést és kiengesztelődést építenek.

Ezért nyolc nappal Karácsony után, amikor az Egyház, mint Szűz Mária, Isten Anyja, megmutatja a világnak az újszülött Jézust, a Béke Fejedelmét, a béke világnapját ünnepeljük. Isten megtestesült Igéje, a Gyermeke Jézus elhozta az embereknek azt a békét, amelyet a világ nem adhat meg számukra (vö. Jn 14,27). Küldetése, hogy ledöntse „az ellenségeskedés válaszfalát” (vö. Ef 2,14). Amikor a Galileai-tó partjain kihirdeti a nyolc boldogságot, ezek között vannak a „békességszerzők is”, akik Isten fiai (vö. Mt 5,9).

Kik a béke munkásai? Mindazok, akik nap, mint nap arra törekednek, hogy a rosszat legyőzzék a jóval, az igazság erejével, az ima és a megbocsátás fegyverével, a becsületes és jól végzett munkával, az élet szolgálatában álló tudományos kutatással, a testi-lelki irgalmasság műveivel. Sokan vannak a béke munkásai, de nem vernek hírt maguk körül. Kovászhoz hasonlóan növelik az emberiséget Isten tervei szerint.

Az év első Úrangyala imádságán kérjük Szűz Máriát, Isten Anyját, hogy áldjon meg bennünket, mint ahogy az anyuka megáldja gyermekeit, akik útra

kelnek. Egy újesztendő olyan, mint egy utazás: Isten világosságával és kegyelmével legyen a béke útja minden ember, minden család, minden ország, az egész világ számára!

Vatikáni Rádió, 2013.01.01.

Az isteni szeretetben való újjászületés szépsége

XVI. Benedek pápa utalt rá, hogy a délelőtti szentmisén 3-4 hónapos újszülötteknek kiszolgáltatta a keresztség szentségét. Imáiról és áldásáról biztosított minden újszülöttet, majd emlékeztette a híveket: a keresztség szentsége az a spirituális újjászületés, amely megnyitotta számunkra az örök élet útját.

A Hit évére való tekintettel kifejezte kívánságát: bárcsak minden keresztesztény ismét felfedezné annak a szépségét, hogy újjászületett a magasból, vagyis Isten szeretetéből és valóban úgy élne, mint Isten gyermeke.

A Vízkereszt utáni vasárnapkal lezárul a karácsonyi liturgikus időszak, annak a világosságnak az ideje, amelyet Krisztus, az emberiség látóhatárán megjelent új nap hozott el, szétfoszlatva a gonoszság és a tudatlanság sötétségét. Urunk megkeresztelkedésének emléknapján azt ünnepeljük, hogy Jézus, Szűz Mária fia, akit születése misztériumában szemléltünk, most már felnőttként alámerül a Jordán folyó vizébe. Megszentel minden vizet és az egész világegyetemet, mint ahogy ezt a keleti hagyomány kifejezi. De miért ment a bűn nélküli Jézus Jánoshoz, hogy megkeresztelje? – tette fel a kérdést a pápa. Miért hajtotta végre ezt a bűnbánati és megtérésre utaló gesztust annyi emberrel együtt, akik így akartak felkészülni a Messiás eljövételére?

Ez a gesztus, amely Jézus nyilvános működésének kezdetét jelöli, beleilleszkedik a Megtestesülés vonalába: Isten a mennyek magasságából leszállt a poklok mélységéig. Ez az isteni lealacsonyodás egyetlen szóval magyarázható, ami nem más, mint a szeretet, ami magának Istennek a neve. A pápa idézte János apostol szavait: „Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, hogy általa éljünk.. elküldte Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért” (1 Jn 4,9-10). Ezért van az, hogy Jézus nyilvános működésének első tette a keresztség felvétele János által, aki így szól, látván a közeledő Jézust: „Nézzétek, az az Isten Báránya!” (Jn 1,29).

Lukács evangéliuma szerint Jézus megkeresztelkedésekor megnyílt az ég és leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban (vö. Lk 3,21-22). A mennyből a következő szózat hallatszott: „Te vagy az én szeretett Fiam,

benned telik kedvem”. Ez az a Jézus, aki teljesen elmerül az Atya akaratában, szeretetében. Ez a Jézus meghal majd a kereszten és feltámad annak a Szentléleknek az erejéből, aki most leszáll rá és megszenteli.

Ez a Jézus az új ember, aki Isten gyermekeként akar élni, vagyis szeretetben. Az az ember, aki a világ gonoszságával szemben az alázatosság és a felelősség útját választja. Nem saját magát akarja megmenteni, hanem felkínálja életét az igazság és az igazságosság érdekében.

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy mi is így élünk. Ehhez azonban szükségünk van arra, hogy újjászülessünk Istentől, kegyelméből. Ez az újjászületés a keresztség szentsége, amelyet Krisztus ajándékozott az Egyháznak, hogy az embereket új életre keltse.

Vatikáni Rádió, 2013.01.14.

Igen az emberi méltóságra, nem a gender-elméletre

Az Egyház ismételten hangosan igenli az emberi méltóságot és a férfi és nő közötti hűséges házasságot, elutasítva a gender filozófiáját – fejtette ki beszédében XVI. Benedek pápa. A keresztesztény szeretetről tett tanúság sokak számára megnyithatja a hit kapuját. Beszédében a pápa a hit és a szeretet közötti dinamikus kapcsolatról szólt. A keresztesztények kötelessége, hogy a hit alapelveit kövessék, csatlakozva Isten szempontjához, emberekre vonatkozó tervéhez.

Minden történelmi korban, amikor az emberek nem ezt a tervet keresték, olyan kulturális kísértések áldozataivá váltak, amelyek végül rabszolgasághoz vezettek. Az elmúlt századokban az ideológiák, amelyek a nemzet, a faj, a társadalmi osztály kultuszát dicsőítették, végül valóságos bálványimádássá váltak. Ezt állíthatjuk a vadkapitalizmusról is, amelynek nyereség-kultusza válsághoz, egyenlőtlenséghez és nyomorhoz vezetett. Ma egyre tudatosabbá válik minden személy elidegeníthetetlen méltósága, ugyanakkor vannak olyan árnyak is, amelyek elhomályosítják Isten tervét.

A materialista világnézet és a technológia hatalmas fejlődése következtében alakult ki egy ateista alapokon álló antropológiai felfogás. Ez azt állítja, hogy az ember Istentől, a spirituális dimenziótól, a természetfeletti távlatoktól teljesen függetlenül önmegvalósításra redukálja magát, megfosztja magát lelkétől és a Teremtővel való személyes kapcsolattól. Ebben a perspektívában mindaz, ami technikailag lehetséges, erkölcsileg is igazolható. A törvény megenged mindenfajta kísérletezést, népesedési politikát, manipulációt. Ennek az

irányzatnak az a legfélelmetesebb csapdája, hogy valójában abszolutizálja az embert: az ember szabad akar lenni minden korlátozástól, minden természetes adottságától. Azt hiszi, hogy függetlenségében megtalálja boldogságát. Már csak az elvont ember létezik, aki önállóan megválaszthatja magának természetét. Ez a felfogás gyökeresen tagadja, hogy az ember Isten teremtménye, gyermeke, és végül drámai magányhoz vezet.

Ezzel az antropológiai redukálással szemben minden keresztény feladata, és különösen azoké, akik karitatív tevékenységet folytatnak, hogy éberén és kritikusan öröködjön, és ne támogassa anyagilag vagy egyéb együttműködéssel azokat a terveket, amelyek közvetlenül vagy közvetetten ellentmondanak a keresztény antropológiának.

Az Egyház mindig arra kötelezte el magát, hogy az embert Isten tervének megfelelően teljes méltóságában mozdítsa elő, kettős – függőleges és vízszintes – dimenziójában. Erre törekszenek az egyházi szervezetek is. Az ember nem önmagáért való egyén, nem a közösség egy névtelen eleme, hanem egyedüli és megismételhetetlen személy, aki belső lényegéből fakadóan társadalmi kapcsolatokra rendeltetett. Az Egyház tehát ismételtlen leszögezi: igent mond a házasság méltóságára és szépségére, mint a férfi és a nő közötti hűséges és termékeny szövetség kifejezésére, és elutasítja a genderhez hasonló filozófiákat. A férfi és női alkat közötti kölcsönösség a Teremtő által akart természet szépségének kifejezése.

Vatikáni Rádió, 2013.01.19.

A keresztények egysége

XVI. Benedek pápa január 20-án, vasárnap délben a kánai menyegző evangéliumi példabeszédéhez fűzte elmélkedését. A karácsonyi időszakot követő első vasárnap evangéliumi szakasza, a Napkeleti bölcsékkel és Jézus megkeresztelkedésével együtt alkotja Epifánia, vagyis Jézus megnyilvánulásának trilógiáját. A kánai menyegző ugyanis Jézus csodatetteinek kezdete, ahogy ezt János evangéliumában olvassuk (Jn 2,11). Ez az első csoda, amellyel Jézus nyilvánosan kinyilatkoztatta dicsőségét, felélesztve tanítványai hitét.

A Szentatya röviden emlékeztetett a galileai Kánában történetekre. Mária felhívta Fia figyelmét, hogy a menyegzőn fogytán volt a bor. Jézus először azt válaszolta, hogy még nem érkezett el az órája; azután azonban mégis eleget tett Mária kérésének és hat nagy kőkorsót megtöltetett vízzel. A vizet kiváló

borrá változtatta, finomabbá, mint amit előzőleg szolgáltak fel. Ezzel a jellel Jézus kinyilatkoztatja, hogy Ő a messiási Jegyes, aki azért jött el, hogy népével új és örök Szövetséget kössön a próféták szavai szerint: „Amint a vőlegény örül a menyasszonynak, úgy leli örömét benned Istened” (Iz 62,5). A bor ennek a szeretetből fakadó öröme a jelképe, de utal Jézus vérére is, amellyel végül megpecsételi az emberiséggel kötött nászát.

Az Egyház Krisztus jegyese, aki szentté és széppé teszi kegyelmével. Ez a jegyes azonban emberekből áll és mindig szüksége van a megtisztulásra. Az Egyház arcát eltorzító egyik legsúlyosabb bűn az, amelyet látható egysége ellen követnek el, különösen a történelmi megosztottságok, amelyek különválasztották a keresztényeket, és amelyek még ma is fenn állnak.

Ezekben a napokban tartjuk a keresztények egységéért végzett imanyolcادت. Ez az évente megrendezésre kerülő imahét minden hívő és közösség számára kedves, mindenki számára ismét felébreszti a teljes szeretetközösség iránti vágyat, a megvalósítására irányuló elkötelezettséget.

XVI. Benedek pápa jelentőségteljesnek nevezte azt az imavirrasztást, amelyet csaknem egy hónappal ezelőtt vezetett a Szent Péter téren, Európából érkezett fiatalok ezreivel és a Taizéi Ökumenikus Közösséggel: a kegyelem pillanata volt, amikor mindnyájan megtapasztalták, hogy milyen szép egyé válni Krisztusban. A pápa mindenkit imára buzdított, hogy az idejének egységét témájának megfelelően megvalósíthassuk, amit az Úr kíván tőlünk („Mit kíván tőled az Úr?” - vö. Mik 6,6-8). A témát indiai keresztény közösségek javasolták, akik arra szólítják fel a híveket, hogy határozottan kötelezzék el magukat a keresztények közötti látható egységért, és mint testvérek Krisztusban, küzdjenek le minden igazságtalan megkülönböztetést.

Vatikáni Rádió, 2013.01.21.

A hit hiánya sebet ejtethet a házasság érvényességén

XVI. Benedek pápa ismételtlen leszögezte, hogy a hit jelenlegi válsága a házastársi kapcsolatra is hatással van. Az isteni terv visszautasítása minden emberi kapcsolatban rendkívül mélyre ható egyensúlyhiányhoz vezet.

A mai kultúra a családot gyakran nyomasztó kihívások elé állítja a hangsúlyozott individualizmus, az etikai és vallási relativizmus következtében. Vannak olyan nézetek, amelyek a személy szabadságát szembeállítják az embernek azzal a képességével, hogy egész életre elkötelezze magát. Elterjedt

az az irányzat, miszerint a személy csak akkor valósíthatja meg önmagát, ha „független” marad és a másik személlyel csak olyan kapcsolatot hoz létre, amelyet bármelyik pillanatban megszakíthat.

A személynek az a választása, hogy életre szóló kapcsolatra kötelezze magát, vagy sem, hatással van élete alapvető távlataira. Kifejezi, hogy pusztán emberi tervben gyökerezik-e, vagy megnyílik az Úrban való hit világosságának.

Csak akkor érthetjük meg és valósíthatjuk meg a házastársi és családi életben is az emberről, mint Istennek a keresztség szentségében újjászülető gyermekéről szóló igazságot, ha megnyílunk Isten igazságának. A házasság, egy férfi és egy nő közötti szövetség felbonthatatlansága. Ez a szövetség nem igényli a házasulandók személyes hitét. A szükséges minimális feltétel azonban az a szándékuk, hogy azt teszik, amit az Egyház tesz.

Fontos, hogy ne zavarják össze a szándék problémáját a házasulandók személyes hitével, azonban a kettőt nem lehet teljesen szétválasztani.

A pápa erre vonatkozóan utalt a Nemzetközi Teológiai Bizottság 1977-es dokumentumára, amely világosan kifejti: amikor semmi nyoma sincs a házasulandók hitének, akkor felmerül a probléma, hogy általános szándékuk valóban szentségi-e, hogy a megkötött házasság érvényes-e vagy sem. A pápa idézte Szent Ágostont, aki a házasság javai közül a következő hármatot emelte ki: az élet átadása, a házastársi hűség és a házasság felbonthatatlansága.

XVI. Benedek megjegyezte, hogy előfordulhatnak olyan esetek, amikor nincs jelen a hit a házasfelek közötti megegyezésben. A pápa nem azt kívánja sugallni, hogy a hit hiányából automatikusan következik a házasság érvénytelensége, hanem arra kíván rámutatni, hogy ez a hiány – bár nem szükségszerűen –, de sebet ejthet a házasság javain, mivel a házastársi szövetség szoros tartozéka az Isten által akart természetes rend.

A Szentatya emlékeztetett azokra a szentekre, akik a házassági köteleket keresztény távlatokban élték meg, és így a legnehezebb pillanatokat is áthidalták.

Ezek a tapasztalatok, amelyeket a hit hat át, tudatosítják bennünk, hogy ma is mennyire értékes az elhagyott házastárs áldozathozatala, az, hogy elismerve a házassági kötelék felbonthatatlanságát, „nem keres újabb kapcsolatot, hanem arra törekszik, hogy eleget tegyen családi kötelezettségeinek és a keresztény élet elvárásainak. Hűségének és keresztény állhatatosságának példája különleges erejű tanúságtétel lesz a világ és az Egyház előtt” – idézett XVI. Benedek pápa előde, II. János Pál 1981-ben közzétett „Familiaris Consortio” k. apostoli buzdításából, amely a keresztény család feladatairól szól a mai világban.

Vatikáni Rádió, 2013.01.26.

A peremre szorultak

Az utóbbi időkben sokat hallunk a peremre szorultak megsegítéséről, mely valóban Krisztusi cselekedet. Jó is, hogy több szó esik róla, hiszen a ma embere elég énközpontúvá vált a média, a filmek és a hit lanygulása hatására. Ma már sokszor pótcelekvésként jelenik meg egy-egy adakozás a peremre szorultaknak. Ez azonban csak akkor krisztusi cselekedet, ha szereteten alapul, ha a személyes odafigyelés is benne van.

A peremre szorultakhoz történő lehajlásról mindig beszélni és gondolkodni kell, hogy mi, keresztények mennyit vállaljunk, mennyire tudjuk és akarjuk kivenni részünket belőle? Ezeket elmélkedve felmerült bennem a kérdés, hogy kit, illetve kiket nevezünk vagy nevezhetnénk peremre szorultaknak? Csak a koldusok, a szegényes viskókban lakók, a súlyos betegek a peremre szorultak? Első ránézésre természetesnek látszik a válasz. Ha jobban megvizsgáljuk, akkor ez csupán felszínes, evilági meghatározás.

A pontosabb megfogalmazáshoz vissza kell nyúlnunk ahhoz a kérdéshez, hogy mit nevezünk „peremnek”, olyan határnak, melyen kívül esők a peremre szorultak. Mivel hívőként teszem fel a kérdést, meglátásom szerint a túlvilági szempontokat is komolyan kell mérlegelni ennek eldöntésében. A túlvilági szempontok szerinti besorolásnál az egyik legfontosabb kérdés a hithez való viszony kell, hogy legyen. Hiszen akinek a hite gyenge, az Evangélium megélésének szempontjából peremre szorult ember. (Jézus is a körülötte sodródó embertömegből csak a komoly hitben élőkön tudott segíteni.) Ma már Európa is missziós terület, mert a hit szempontjából egyre nagyobb tömegek szorulnak a peremre, az ateista világ felé. Egyre szélesedik még mindig azok köre, akik vasárnapi keresztények, a hétköznapiakban nem élik meg hitüket, amit a mélyen hívők igyekeznek megtenni napról napra. Ezekhez a peremre szorult emberekhez elvinni a hitet nagyon nehéz, mert általában bezárkóznak, mondván: „hagyjál békén, jól elvagyok a magam által épített várban, a magam kreálta Istenhitben”.

A katolikus templomokban a Tabernákulum csendjében várakozó, Oltárszentségben valóságosan köztünk lakó Jézus Krisztus hitünk központja, a forrás és csúcspont egyszerre. A köréje hittel gyülekező hívek a mag, onnan távolodva, akiknek a hite már (vagy még) gyenge, a hit szempontjából peremre szorultnak tekinthető, annak is kell tekintenünk.

A társadalmi, evilági meghatározás szerinti peremre szorultakhoz sokkal könnyebb elvinni Krisztus örömhírét, az eredmény elég hamar látványos jeleket mutat. A hitben peremre szorultakat még megszólítani is nehéz, nemhogy

Isten kegyelmével elindítani őket a változás útján. És ezek az emberek tömegesen léteznek, hitükben „vegetálnak” templomainkban! Hitük gyengesége miatt sokszor belesodrónak tévtanításokba is. Megszólításuk, Isten felé történő elindításuk csak a hitben igen mélyen gyökerező ember hatására lehetséges, akiből „sugárzik” a Szentlélek. Ez az igazi nagy kihívás ma az Egyház számára. Az ő kimozdításuk a langyos létből sokkal nehezebb, mint a „látványosan” peremre szorultak megsegítése.

A társadalmi, evilági meghatározás szerinti peremre szorultakat a társadalom is hivatalosan segíti, mely mellé nagyon jó, ha a hit oldala is oda tud társulni. De meglátásom szerint Egyházunknak elsősorban a saját hívei között még mindig egyre szélesedő körben jelenlévő hitben peremre szorultakkal kellene elsődlegesen foglalkozni. Az anyagi okok, vagy betegség alapján peremre szorultakkal – hála érte az Istennek – mindig van, aki foglalkozik, mert elég hálás terület, hamar van eredmény, és hálás a „célcsoport” is. Egyházunkon belül a hit szempontjából peremre szorultak megsegítése lelki támogatása azonban több mint kihívás.

Ezt a lelki segítséget az Egyház megújítása nélkül valószínűleg nem lehet „tömegesen” megadni. A változást pedig a szentmisénél kellene kezdeni, ahogy Barsi Balázs atyától hallottuk az Eucharisztikus Kongresszuson. A szentmise megújítása azonban egyelőre várat magára; a tendencia éppen az ellenkezőjét mutatja az elmúlt évtizedekben. A szentmise elkezdett közelíteni a protestáns testvéreink istentiszteletéhez, ami az Egyház kétezer éves történelmét tekintve a hit gyengülését eredményezi a katolikusok között, nem pedig annak erősödését – ahogy a jelek ma már jól mutatják. Talán ezért is – egy-egy helyi csodálatos kegyelmi látogatás kivételével – a segítség az evilági szempontok szerint meghatározott peremre szorultak felé nyilvánul meg elsődlegesen Egyházunkban.

Imádkozzunk azért, hogy a hitben peremre szorultak közül minél többen vissza tudjanak fordulni Krisztushoz, aki az Oltáriszentségben közénk jön minden szentmisében, és köztünk marad a Tabernákulumok csendjében rám, rád várakozva! Igyekezzünk Vele minél gyakrabban találkozni, hogy cselekedtünkkel a hitbeli megújulásra adjunk egy kis esélyt!

Jánossy Gábor

Amíg világ a világ – a doxológia magyar fordításához

Bálint Zsolt

Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto. Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in saecula saeculorum. Amen. Ez a Szentháromság dicsőítése, a doxológia – a legfontosabb katolikus imádság a *Pater Noster*, az *Ave Maria*, és a *Credo* mellett.

A doxológiát többféleképpen fordítják a katolikusok is. A még latin liturgikus nyelvén egyetemes Egyház fordítása ez volt: „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben volt, van most és lesz mindenkor.” (Szunyogh Xaviér, *Az Úr előtt*, Budapest, 1937); Bangha Béla SJ így fordította a doxológia végét: „Miképpen kezdetben vala most és mindenkoron és mindörökkön-örökké” (*Róma lelke*, Budapest, 1939, 93. oldal; ugyanez énekleve: *Éneklő Egyház*, Budapest, 1984). Legújabban pedig a „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké” került használatba (*Imaórák liturgiája*; Budapest, 1991).

Ha az eredeti szöveget olvassuk, feltűnik a doxológia második részének fordítási hiányossága. Az eredeti szöveg kétféle módon is hangsúlyozza Isten dicsőségét. A fordítók nem tudták kifejezni azt, ami a latin liturgikus szövegben benne van? Nevezetesen: Isten ugyanúgy dicsőséges a saját véget nem érő, és a világ véges dimenziójában? Az egyik az étellel átitatott teremtésidő, aminek bár kezdete volt és jelene van, de vége nem lesz Isten végtelen irgalmassága miatt. A másik a világi idő, ami véges, hiszen a bűn miatt a halállal megrontattatott. A doxológiában az Egyház erre emlékeztet minket. Isten dicsőséges abban is, ahol látszólag minden véges és halandó. Ez a doxológia igazi üzenete.

Ha az „et in saecula saeculorum”-nak a „és mindörökkön örökké” lenne a jelentése, akkor csupán egy más szavakkal való nyomatékos megisméltése lenne az “in semper”-nek. Ha így van, akkor jó a fordítás. Vélhetőleg ezt tükrözik a Bangha-féle és az *Éneklő Egyházban* használatos doxológia fordítások. A Szunyogh Xaviér féle és az *Imaórák Liturgiájában* olvasható változatok pedig talán ezt fölfedezve elhagyták a „nyomatékot”, mert ha így értelmezzük, akkor a „saecula-saeculorum” valóban fölösleges manír. Ha viszont nem, akkor máshogy kell fordítani. Az Egyház sosem manírozik. A lényegre törekszik a liturgia nyelvén is, hogy a hitigazságokat az Úr oltárára emelhesse.

A *saeculum* jelentése a *Latin-magyar szótár* (Akadémiai kiadó, Budapest, 1984) szerint ez lehet: (1) emberöltő, emberélet; (2) kor(szak), idő, korszak; (3) század, hosszú időszak; (4) átvitt értelemben: nemzedék. Tehát valóban: az

emberek földhözragadt világának, a divat és érdekek szerint hullámzó, feltűnő majd leáldozó dolgainak váltakozó, szakaszos idejét jelöli. Így, ha a magyar nyelven akarjuk visszaadni az *in saecula saeculorum* értelmét, akkor a következőképpen kell fordítsuk: „nemzedékről nemzedékre”; vagy: „századról századra”, vagy: „időszakról időszakra”.

De adódik egy sokkal kézenfekvőbb fordítási lehetőség: *amíg világ a világ*. Ebben benne van az az üzenet, amit az „in saecula saeculorum” hordoz: ez az az idő, amiben az emberek nem akarnak tudni az Isten dicsőségéről, de ennek ellenére ebben az istentelen és büntől terhes szekularizált időben Isten ugyanúgy dicsőséges. Így érthető meg az, amit Szent János apostol írt a Szentlélek által az Istenről, akit Úr Jézusban megismerhettünk: „A világban volt, a világ általa lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be.” (Jn 4,10-11). A modern, istentelen világnak nem kell az igaz világosság, az Élet, a mi Urunk, Jézus, aki minden embert megvilágosít, mert ő az élet. De amióta világ a világ, Isten dicsőséges volt benne, ahogy most is az, és lesz továbbra is. Mert ő a világ világossága még akkor is, ha nem kell a világnak és nem ismeri fel.

Így, a harmadik évezred elején, amikor az Egyház szélesre tárta kapuit, a doxológia még inkább emlékeztethet az apostoli üzenetre, ami ugyanaz volt az egyházatyák, a nagy skolasztikusok és a barokk misztikusok idejében is, mint a szekularizált ma jelenében, és lesz az Úr Jézus második eljöveteleig: „*Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké, és amíg világ a világ.*”

Az eucharisztikus lelkület

Szederkényi László

Régebben egy-egy szentéletű emberre életszentségét értékelve gyakran mondták, hogy „eucharisztikus lelkületű” volt. Szent X. Pius pápának az Oltáriszentséggel kapcsolatos rendelkezései nyomán a katolikus lelkiségben egyre jobban tért hódított újra az Eucharisziából merítkező lelkiség. Jézus szent Testét és Véréát alapul venni a keresztény lelkiségben, egyébként soha nem idejét múlt dolog, ezért előadásomban erről szeretnék néhány gondolatot kifejteni. Óvatosnak kell lennünk a Sátánnal szemben az Oltáriszentség vonatkozásában is, hiszen minden módon megpróbál minket félrevezetni. Lerinum Szent Vince Jézus megkísértését magyarázva azt írja, hogy amint Jézust az ör-

dög biztatta, hogy vesse le magát a templom párkányáról, úgy minket meg arra biztat, hogy vessük le magunkat a katolikus tanítás és hagyomány fellegvárából a tévedések szakadékába. Az eucharisztikus lelkület kialakításához és ápolásához érdemes a mértékadó hittudósok írásait figyelembe vennünk. Fontos tisztában lennünk az Oltáriszentség mibenlétével és ránk gyakorolt hatásaival. Akkor nem esünk abba a hibába, hogy levessük magunkat a katolikus hit és hagyomány életet és biztonságot jelentő fellegvárából. Szent Pál apostol leveleiben élesen szembeállítja Jézus szent Testét és Véréát a közönséges étellel és itallal. Tehát az Oltáriszentség minden tiszteletet és dicsőítést megérdemel. Az oltáron Jézus a vendéglátónk, aki saját magát adja nekünk eledelül, hogy legyen erőnk az örökélet felé vezető úton, és valamit megérezzünk az örökéletből azelőtt is, hogy oda belépünk. Jézus azt mondja magáról, hogy ő a mennyből alá szállott élő Kenyér, tehát az Eucharisztia a megtestesült második Isteni Személy Teste és Vére. Antiochiai Szent Ignác az Oltáriszentséget a halhatatlanság gyógyszerének tartja, mert ahhoz segít hozzá minket, hogy mindig Jézusban élhessünk, és ördögűző hatása révén megvéd minket a Sátánnal szemben. Szent Ireneus szerint az Eucharisztia kisugárzása mindaz a jó, amit a keresztény ember cselekszik. Szent Ciprianus arra hívja fel a figyelmünket, hogy amikor a Miatyánkban a mindennapi kenyérért imádkozunk, akkor azt is kérjük, hogy minden nap legyen lehetőségünk szentáldozást végezni, és azért is könyörgünk, hogy a Mennyei Atya óvjon meg bennünket a súlyos bűnöktől, és soha ne legyünk méltatlanok Jézus szent Testét és Véréát magunkhoz venni. Az Oltáriszentség a földi létezésünkhöz is nélkülözhetetlen, és segít minket az örökéletre, a mennyei lakomára eljutni. A trienti zsinat atyái az Oltáriszentséget a Sátán mérgével, a bűnnel szembeni ellenméregnek tartják, amely hozzájárul ahhoz, hogy minél kevesebb bűnt kövessünk el, és hogy minél inkább elkerüljük a halálos bűnöket. Ezenkívül, nem csak akkor bír megszentelő erővel, amikor magunkhoz vesszük, hanem amikor szemléljük, imádjuk, például szentségimádás alkalmával. Szent X. Pius pápa a gyakori, sőt a mindennapi szentáldozást ajánlotta, természetesen kellő előkészülettel, annak érdekében, hogy minél szorosabban kapcsolódjunk Istenhez, és emberi gyarlóságainkat minél jobban kiküszöböljük. XVI. Benedek pápa a szentmiséről azt tanítja, hogy abban maga a feltámadt és megdicsőült Jézus Krisztus van jelen. A Legméltóságosabb Oltáriszentségben Jézus az Isten képére teremtett emberrel találkozik, s a legszentebb Oltáriszentség az igazságra és a büntől való megszabadulásra éhező ember tápláléka. Az Eucharisztia az Egyház létfontosságú központja, Isten ajándékozó jóságának a megnyilvánulása, amikor Jézus a szent Kenyérben, az Oltáriszentségben önmagát adja nekünk. Az Ol-

táriszentség hozzájárul ahhoz, hogy eltűnjenek azok a falak, melyek Jézus és miközöttünk vannak, és ahhoz is, hogy eltűnjenek azok a falak, melyek az embereket egymástól választják el. Láthatjuk tehát, hogy Jézus Krisztus szent Teste és Vére a legteljesebb mértékben szent dolog, nem valami cukorka, amiből bárki részesedhet. Az egyházi hagyomány hangsúlyozza a méltó szentáldozást, és általa a Jézussal egyre szorosabbá váló kapcsolatot, az örökéletre való előkészületet.

Ha visszakanyarodunk Lerinumi Szent Vincéhez és Szent Pálhoz, fontos megjegyeznünk, hogy aki tudatosan méltatlanul áldozik, aki gyónásait elhanyagolja, aki sohasem gyónik és úgy áldozik, aki távol tartja magát a szentáldozástól, vagy aki az Oltáriszentséggel kapcsolatban bármilyen divatos tévedést terjeszt, tulajdonképpen az ördögnek engedelmeskedve leugrik a katolikus hit és hagyomány fellegvárából a tévedések szakadékába, és saját elkárkozását készíti elő. Hogyan is lenne segítség a bűn elleni küzdelemben a szentségi Jézus, ha súlyos bűnben vesszük magunkhoz. A szentségtörő áldozással nem közelebb, hanem távolabb kerülünk tőle.

Az eucharisztikus lelkülethez hozzátartozik a gyakori gyónás, és gyarlóságaink tudatos javíthatása. A gyakori és méltó szentáldozás, a szentségimádásokon való részvétel, a Jézus Szíve tisztelet, lehetőség szerint az elsöpénteki szentáldozás megtartása, jócselekedetek gyakorlása, az Oltáriszentség tiszteletével és Jézus Szívének tiszteletével kapcsolatos apostolkodás, a szentségi Jézussal kapcsolatos hitismereteink bővítése. Aki mindezt megteszi, az gondolkodásában és életmódjában nem a világhoz fog hasonulni, hanem megtapasztalja, mit jelent a Jézustól nyert megváltás örömeiben élni. Szeretet, békeesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás fogja jellemezni. Merítkezzünk bátran az Egyház kegyelmi kincsestárából, legyünk szívesen a Legméltóságosabb Oltáriszentségben jelen lévő Jézussal, akinek a gondjainkat, örömeinket, kéréseinket, félelmeinket, reményeinket, hálánkat őszintén elmondhatjuk, aki éltet, és saját magához hasonlóvá alakít minket!

(Emlékkönyv az Eucharisztikus Kongresszusról, Stella Maris Alapítvány, 2013.)

A Sátán füstje az Úr házában

Stefano Maria Paci interjúja Don Gabriele Amorth ördögűző pappal

Huszonkilenc év telt el azóta, hogy a Montini-pápa Péter Pál ünnepén azt mondta: „A Sátán füstje bizonyos repedéseken át behatolt az Egyházbába!” És ma? Hát igen, ez a füst olyan helyiségekbe is elterült, amiket megóvottak hitünk!

Huszonkilenc év telt el 1972 június 29-e után. Szent Pál ünnepe volt, aki Krisztus evangéliumát elvitte a távoli Nyugatra. Azon a június 29-én, Róma védőszentjeinek napján, Péter utódja, aki Pál nevét vette fel, drámai figyelemzetet hallatott. VI. Pál pápa Isten s az ember ősi ellenségéről beszélt, akinek Sátán a neve. Ő az Egyház ellensége.

Az Egyház falainak repedésein keresztül behatolt a Sátán füstje -hangzott a keserű, felrázó megállapítás, mely sokak számára, még a katolikus világban is, meglepő, sőt visszatetsző volt. És ma (2001-ben), huszonkilenc évvel később? Ki lehetett hajtani ezt a füstöt, vagy más helyiségeket is elborított? Ezt akartuk megtudni, s ki válaszolhatna inkább a kérdéseinkre, mint az, aki napról napra kapcsolatba kerül a Sátánnal és az ő művével. A híres exorcistával, Don Gabriele Amorth-tal készült ez a beszélgetés, aki megalapította az Exorcisták Nemzetközi Szövetségét.

A másik ok, ami miatt felkerestük őt, hogy május 15-én az Olasz Püspökkari Konferencia jóváhagyta az Exorcizmus új Rituáléját, s így az most az Istentiszteleti Kongregáció áldásával végre életbe léphetett. Új fegyver ez az ősi ellenség elleni harcban? S amennyiben ez még nem történt volna meg – elősegíti az Isten Egyházába behatolt füst elűzését? Azonban engedjük szóhoz jutni Don Amorth-ot, hogy ő mondja el, hogyan is néz ki ez az évezredek óta tartó s most fellángoló harc. Hogyan is néz ki ez a csata, melyet mindenekelőtt az Egyház bensejében kell megnyerni. Mi is van azzal a bizonyos füsttel, ami most már olyan helyiségekbe is behatolt, amelyeket védettnek véltünk.

Don Amorth, végre készen van az Exorcizmus Új Rituáléjának olasz fordítása.

Gabriele Amorth: Igen, készen van. A múlt évben még elutasította a jóváhagyását az Olasz Püspökkari Konferencia (CEI), mert sok fordítási hiba került bele. S mi, exorcisták, akiknek ezt végül is használnunk kell, felhasználtuk az alkalmat, hogy hangot adjunk annak, hogy a Rituálé sok pontjával nem értünk egyet. Azonban a latin eredeti szöveg változatlan maradt. Az annyira várt rituálé végső soron torzó, egy hitetlen kígyó lett, mely bennünket exorcistákat még akadályozhat is a Sátán elleni harcban.

Ez komoly szemrehányás. Mire gondol?

Amorth: Csak két példát említek. Hajmeresztő példák. A 15. pont beszél a rontásról, egy olyan szenvedésről, melynek oka, létrehozója a Gonosz. S ami különböző módokon jöhet létre: varázsláson, elátkozáson, szemmel verésen, vudun, macumbán stb. keresztül. A Római Rituálé eligazítást adott, hogyan kell ezzel bánni. Az új rituálé ezzel szemben kategórikusan kijelenti, hogy ilyen esetekben tilos exorcizmust alkalmazni. Ez abszurdum. Hiszen a rontások okozzák a megszállottság és a Sátántól származó szenvedések nagy részét, legalább 90 %-át. Ez olyan, mintha az exorcistákat eltiltanák hivatásuk gyakorlásától. A 16. paragrafus pedig ünnepélyesen megtiltja exorcizmus végzését, amennyiben nem teljesen biztos a gonosz lelkek jelenléte. Hát ez a tudatlanság mesterműve, hiszen arról, hogy egy ember tényleg ördögtől megszállott, éppen az exorcizmus során lehet meggyőződni! Rádásul nem mulasztották el a szerzők azt sem, hogy ellentétbe kerüljenek a Katolikus Egyház Katekizmusával is, mely egyértelműen kimondja, hogy exorcizmust kell alkalmazni a démonok kiűzésére és az ördögi befolyások megszüntetésére. S hogy ezt személyeken és tárgyakon is végbe kell vinni. Pedig az utóbbi esetben nem az ördög jelenlétéről, hanem befolyásáról van szó. Az új Rituálé állításai súlyosak és károsak, tudatlanságból és tapasztalatlanságból fakadnak.

Hát nem tapasztalt emberek írták?

Amorth: Egészen biztos, hogy nem. Az elmúlt tíz évben két bíborosokból álló bizottság dolgozott ezen a Rituálén, az egyik a Praenotandán dolgozott, azaz a bevezető megállapításokon, a másik az imák összeállításán. Biztosíthatom, hogy egyik bizottságban sem volt senki, aki valaha is részt vett volna exorcizmuson, vagy legalábbis valami elképzelése lenne arról, hogy mi az exorcizmus. Ez az ősbűne ennek a Rituálénak. Senki azok közül, aki dolgozott rajta, nem ismerte ki magát az exorcizmus területén.

Hogyan lehetséges ez?

Amorth: Tőlem kérdezi? A Vatikáni Zsinat idején minden bizottság mellett volt egy szakértői csoport, a püspökök segítésére. Ez szokás maradt a Zsinat után is, valahányszor a Rituálé részletein dolgoztak. De nem ebben az esetben. Pedig ha van egy téma, melynél nélkülözhetetlen a szakértők bevonása, akkor ez az.

De hát hogyan történhetett ez?

Amorth: Soha nem kértek tőlünk, exorcistáktól tanácsot. Javaslatainkat a bizottság ellenérzéssel fogadta. Hát nem paradoxon ez? Akarja, hogy elmondjam?

Természetesen.

Amorth: Mialatt a II. Vatikáni Zsinat előírásainak megfelelően a Római Rituálé különböző részein dolgoztak, mi exorcisták arra vártunk, hogy a XII. fejezet is sorra kerüljön, ami az exorcizmusról szól. Azonban ezt nyilvánvalóan nem tekintették fontos témának, hiszen évek múltak anélkül, hogy bármi történt volna. Aztán váratlanul 1990 június 4-én megjelent az átmeneti rituálé, nagy meglepetésünkre, anélkül, hogy velünk konzultáltak volna, hiszen hosszú idő óta előkészítettük a Rituálé revízióját. Pl. azt szerettük volna az imák átdolgozásánál, hogy kerüljön bele az Istenanya segítségül hívása, ami teljesen hiányzott belőle. Ezen kívül úgy véltük, hogy ésszerű lenne több, kifejezetten az exorcizmusra alkalmas imának a bevétele. Azonban még alkalmat sem kaptunk arra, hogy előterjesszük a kérésünket. De nem hagytuk elbátortalanítani magunkat, hiszen ez a szöveg nekünk készült. Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa, Martinez Somalo bíboros, a püspöki konferenciákat a dokumentum bemutatásakor írásban arra kérte, hogy két éven belül tegyék meg észrevételeiket. Kérjék ki azoknak a papoknak a tanácsát ehhez, akik ezzel dolgoznak. Ezért munkához láttunk. A 18 legtöbb tapasztalattal rendelkező exorcistát hívtam össze, és alaposan foglalkoztunk a szöveggel. Az első rész, mely az exorcizmus evangéliumi alapjaival foglalkozik, tetszésre talált közöttünk, éppen így a biblikus-teológiai szemlélet, ennek itt volt a helye. Az 1614-es Rituáléhoz hasonlítva. melyet V. Pál állított össze, amikor nem volt szükség, hogy ezekre az elvekre hivatkozzon a Rituálé, ma ez elengedhetetlen.

De amikor a gyakorlati résszel kezdtünk el foglalkozni, mely a téma bizonyos ismeretét s ezen a területen való tapasztalatot kívánna meg, igen meglepett bennünket, hogy azt kellett látnunk, hogy a szerzőknek sejtelmük sincs minderről. Cikkelyről cikkelyre végigmentünk rajta, s észrevételeinket minden résztvevővel közöltük, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregációval, és a Hittani Kongregációval, a püspöki konferenciákkal. Egy másolatot a pápának is juttattunk.

Hogyan fogadták az észrevételeiket?

Amorth: Sehogy, semmi nem lett belőle. Mi a Lumen Gentium zsinati dokumentumhoz igazodtunk, mely az Egyházat Isten népének nevezi, a Lumen Gentium 28. pontja beszél arról, hogyan dolgozzanak együtt a papok a püspökkel, s a 27. pont világosan mondja még a laikusokról is, hogy lelkiismeretüknek megfelelően, állapotukból fakadó tudásuk alapján és mert fontos helyet töltenek be, lehetőségük, sőt kötelességük, véleményüket, amennyiben az az Egyház javára vonatkozik, közölni. Hát ez éppen ránk vonatkozott. Naiv módon azt hittük, hogy a II. Vatikáni Zsinat rendelkezései érvényre jutnak a

római Kongregációkban is. De mi csak falba ütköztünk, elutasítást és lenézést tapasztaltunk. Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció a bíborosi bizottságnak írt egy levelet, melyben közölte, hogy ők a bíborosi bizottság egyetlen dialógusra alkalmas partnere, s nem a papok vagy exorcisták. Aztán még egyértelműbben hozzátették arra vonatkozólag, amit teljes alázattal próbáltunk, mint szakértők, segítségként nyújtani, hogy: Figyelembe kellene venni azt a jelenséget, hogy az exorcisták egy csoportja, az ún. démonológusok, akik nemzetközi szervezetbe tömörültek, kampányt kezdtek a Rituálé kikezdésére. Ez valóban igaztalan vád, soha semmiféle kampányt nem kezdtünk. Hiszen a Rituálé nekünk szól, s a Bizottságban nem volt senki, aki ezen a területen kompetens lett volna, tehát több mint logikus, hogy részt akartunk vállalni ebben a munkában.

Ez tehát azt jelenti, hogy az új Rituálé egyáltalán nem segíti önöket a Sátán elleni küzdelemben?

Amorth: Igen. Olyan fegyvert adtak a kezünkbe, ami nincs megtöltve. Kihúztak hatékony imákat, melyek a 12. század óta használatban voltak, s olyan új imákat alkottak, melyek teljesen hatástalanok. De szerencsénkre maradt számunkra egy kiskapu.

Miféle?

Amorth: Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció új prefektusa, Jorge Medina bíboros, a Rituálét egy megjegyzéssel (Notificatio) látta el. Ez kijelenti, hogy az exorcisták számára nem kötelező ezt a Rituálét használni, hanem a püspökükkel való megbeszélés alapján használhatják a régit is. Erre a püspöknek a Kongregációnál jóváhagyást kell kérnie, amit így írta a bíboros: szívesen meg fogunk adni.

Figyelemreméltó megfogalmazás.

Amorth: Akarja tudni, miért? Ez ugyanis Ratzinger bíborosnak, a Hittani Kongregáció prefektusának és Medina bíborosnak a próbálkozásából született. A Rituáléhoz akartak csatolni még egy cikkelyt – a meglévő 38-hoz –, mely felhatalmazza az exorcistákat a régi Rituálé használatára. Ez kétségtelesen egy végső kísérlet volt annak a komoly hibának elkerülésére, melyet ez az új Rituálé tartalmaz. De a két bíboros fáradozása kudarcot szenvedett a többiek ellenállásán. Így Medina bíboros, aki felismerte, mi forog kockán, úgy határozott, hogy mindenesetre hozzáfűzi ezt a Notificatio-t, mint mentőhorgonyt.

Hogyan tekintenek az Egyházon belül az exorcistákra?

Amorth: Rosszul. A pap kollégákat, akik ezzel a nehéz témával foglalkoznak, bolondoknak tekintik, exaltáltaknak. Általában még a saját püspökeik is, akikről a megbízatást kapták, csak nehezen viselik el őket.

Tud példát mondani erre az ellenséges magatartásra?

Amorth: Nemzetközi Kongresszusunk volt Rómában, s kértük, hogy fogadjon bennünket a pápa. Hogy megtakarítsuk számára a fáradságot, s ne fűzünk még egy kihallgatást a meglévők sorához, egész egyszerűen azt kértük, hogy a szerdai nyilvános kihallgatáson vehessünk részt a Szent Péter téren. Még csak azt sem kértük, hogy említsenek meg minket az üdvözléskor. Tehát egészen egyszerű jelentkezési formulát állítottunk ki, ahogyan arra Msgr Paolo De Nicolo, aki a Pápai Háztartás prefektusa, minden bizonnyal még emlékezik. Azonban a kihallgatást megelőző napon, ugyanaz a Msgr Nicolo közölte velünk, bár látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát, s ez azt is jelentette, hogy ez nem saját döntése volt, hogy nem vehetünk részt a kihallgatáson. 150 exorcistát az öt kontinensről, olyan papokat, akiket püspökük a kánonjogi normák szerint nevezett ki erre a szolgálatra, imádságos papokat, akik jó hírűek és tudósok, tehát a klérus java, akik csak azt szerették volna, hogy részt vehessenek egy nyilvános pápai audiencián, kidobták. Msgr Nicolo még hozzáfűzte: Természetesen ígérem, hogy ennek a döntésnek indoklását levélben meg fogják kapni. Öt év telt el azóta, a levélre még mindig várunk.

Természetesen nem II. János Pál pápa utasított el minket. De a tény, hogy 151 papot nem engednek be egy Szent Péter téri nyilvános pápai audienciára, mutatja, hogy milyen akadályokat gördítenek még egyházon belül is az exorcisták útjába, hogyan tekintenek ránk sokan az Egyház tisztségviselői közül.

Ön naponta harcol az ördöggel. Mi volt a Sátán legnagyobb sikere?

Amorth: Az, hogy elhitette, hogy nincsen. S ez csaknem sikerült. Még az Egyházon belül is. A klérus és a püspökök nem hisznek többé az ördög létezésében, az exorcizmus erejében, nem tartják igaznak azt a mérhetetlen szenvedést, amit az ördög tud okozni, s nem hisznek abban az erőben sem, melyet Jézus ígért a démonok kiűzésére.

Évszázadok óta a latin Egyház szemben az orthodox egyházzal és néhány protestáns felekezettel csaknem feladta az exorcizmus tisztjét. Mivel nem végeznek exorcizmust, nincsenek, akik ezt tanulmányozzák, nincsenek, akik ilyet láttak volna, a klérus már nem is hisz benne. Vannak egész egyházmegegyék, amelyek exorcizmus-ellenesek. Vannak egész nemzetek, ahol nincs egyetlen exorcista sem, mint pl. Németország, Ausztria, Svájc, Spanyolország, Portugália. Riasztó szükségállapot ez.

Franciaországot nem említette. Ott más a helyzet?

Amorth: Van egy könyv, amit a leghíresebb francia exorcista írt. A címe: Kik az exorcisták és mit tesznek? Ezt a francia Püspöki Konferencia

megbízásából írta, s a Piemme kiadó lefordította olaszra. Az egész könyvben egyszer sincs megemlítve, hogy az exorcisták bizonyos esetekben exorcizmust végeznek. A szerző a francia TV-ben úgy nyilatkozott, hogy még soha nem vett részt exorcizmuson, s nem is fog. A körülbelül száz francia exorcista közül öt ha hiszi az ördög létét és végez exorcizmust, a többiek a segítséget kérőket mind pszichiáterhez küldik. S a püspökök ennek a Katolikus Egyháznak, melyből eltűnik az ördögben való hit, az első áldozatai. Mielőtt kijött ez az új Rituálé, a német püspöki kar levelet írt Ratzinger bíborosnak, hogy nincs szükség új Rituáléra, hiszen nem szükséges már exorcizmust végezni.

Az exorcisták kinevezése a püspök kötelessége?

Amorth: Igen. Amikor egy papot püspökké neveznek ki, a kánonjog ráruhazza az exorcisták kinevezésének abszolút tekintélyét. A minimum tehát, amit egy püspöknek meg kellene kérdeznie ehhez, hogy az illető vett-e valaha részt exorcizmuson. S ennek a kinevezésnek nagyon komoly döntésnek kellene lennie. Sajnos szinte sohasem így történik a dolog. Ha azonban a püspökhöz komoly kérés érkezik exorcizmusért természetesen amely nem pszichés problémából fakad, ha nem törődik vele, akkor halálos bünt követ el. S felelős annak a személynek a kimondhatatlan szenvedéséért. Ez olyan szenvedés, mely gyakran éveken át, sőt egy életen át tarthat, s melyet el lehetne kerülni.

Azt mondja ezzel, hogy a Katolikus Egyház püspökeinek nagy része halálos bűnben él?

Amorth: Amikor még fiatal voltam, egy idős plébános arra tanított, hogy a hét szentség mellett van egy nyolcadik is, ez a tudatlanság, és hogy ez a nyolcadik menti meg a legtöbb embert. Hiszen a halálos bűnhöz szükséges a súlyos tárgy, de szükséges az is, hogy teljes tudatossággal és a szabad akarat együttműködésével jöjjön létre. A püspökök részéről a segítségnyújtás elmaradása súlyos dolog, azonban ezek a püspökök tudatlanok, tehát hiányzik a szabad akaratú és tudatos beleegyezés.

De ép marad-e akkor a katolikus hit, amennyiben nem hisznek a Sátán létezésében?

Amorth: Nem. Elmondok ehhez egy történetet. Amikor első alkalommal Don Pellegrino Ernettivel találkoztam, azzal a híres exorcistával, aki negyven évig dolgozott Velencében, azt mondtam neki: Ha beszélhetnék a pápával, elmondanám neki, milyen sok püspökkel találkoztam már, aki nem hisz a Sátán létében. A rákövetkező nap délutánján felkeresett Ernetti atya, és elmondta nekem, hogy reggel találkozott II. János Pál pápával, s azt mondta neki: Szentatya, Rómában van egy exorcista, aki azt szeretné megmondani önnek, hogy sok püspököt ismer, aki nem hiszi, hogy van ördög. Mire a pápa: „Aki

nem hisz az ördög létében, az az Evangéliumban nem hisz”. Hát ez volt a pápa válasza, ezt akarom csak ismételni.

Ha helyesen értem önt, ez azt jelenti, hogy sok pap és püspök nem katolikus?

Amorth: Maradjunk csak annál, ami elhangzott, nem hisznek az Evangéliumok igazságában. Nem szeretném, ha eretnekséget híresztelne. Értsen meg jól: az az eretnek, akit egy ügyben figyelmeztetnek, de a hibájában kitart. Azonban az Egyház mai belső állapotában nincs senki, aki egy püspöknek szemére hányná, hogy nem hisz az ördög létében, a megszállottság lehetőségében, vagy mert elmulaszt exorcistát kinevezni. Számos püspök és bíboros nevét tudnám felsorolni önnek, akik, mikor átvették egy egyházmegye vezetését, felkértek egy exorcistát, végezzen exorcizmust. De sok olyan püspököt is meg tudnék nevezni, akik minden további nélkül vállalnák, hogy nem hisznek ebben, mert ez tavalyi hó. Miért? Ez sajnos bizonyos bibliakutatók befolyása, s itt is tudnék neveket sorolni. Mi, akik naponta a bőrünkön érezzük az ellenség valóságát, tudjuk, hogy az ő keze benne volt többféle liturgikus reformban.

Például?

Amorth: A II. Vatikáni Zsinat azt kívánta, hogy bizonyos szövegeket átdolgozzanak. Azonban nem ezt tették, ehelyett teljesen újakat írtak. Anélkül, hogy gondoltak volna arra, hogy így csak sok mindent elrontanak kijavítás helyett. Sok rítust, mely kiállta az idő próbáját, e mánia alapján elvetettek, elrontottak, mintha az Egyház egészen a mai napig hazudott volna vagy csaló lett volna, s csak most érkezett volna el a zsenik, a szuper-teológusok és szuper-bibliakutatók, szuper liturgikusok kora, akik pontosan tudják, hogy mi a jó az Egyháznak. Hát ez hazugság. A Zsinat egész egyszerűen a szövegek átdolgozását akarta, s nem azok elvetését. Az exorcizmus rítusát csak korrigálni akarta és nem átírni. Hiszen olyan imák voltak benne, melyek 12 évszázad tapasztalatából születtek. Alaposan meg kellett volna fontolni, mielőtt ilyen ősi, hatékony imákat kitörölnék belőle. De nem fontolták meg. Mi, azok az exorcisták, akik az új átmeneti Rituálé imáit kipróbáltuk, egyöntetűleg megállapítottuk, hogy azok teljesen hatástalanok. Ráadásul az új Rituálé a gyermekkereszttség rítusát is elrontotta. Teljesen újat szerkesztett és a megkeresztelendő feletti exorcizmust teljesen felszámolta. Pedig ezt az Egyház mindig igen fontosnak tartotta, s a keresztelendő exorcizmusának nevezte. VI. Pál pápa kifejezetten tiltakozott ez ellen. Az új Áldások Könyve, rituáléja is ezt tükrözi. Átolvastam sorról sorra. Minden utalást, hogy az Úr megvéd az ördögtől, s hogy az angyaloknak parancsolt, hogy oltalmazzanak az ördögi támadástól, eltávolítottak. Kihagyták a házak és iskolák megáldásának a szövegeit. Pedig fontos ezeknek megáldása, s oltalmazása, azonban ma nincs oltalom a Sátán

ellen. Nincs eszköz, nincs ima. Jézus a Miatyánkban egy szabadító imára is tanított: Szabadíts meg a gonosztól – a Sától. Olaszra ezt tévesen fordították: Szabadíts meg a gonoszságtól. Általánosságban beszél tehát egy rosszról, melynek nem ismeri a forrását, pedig az a rossz, amellyel harcolni tanított bennünket az Úr Jézus Krisztus, konkrét személy, a Sátán.

Mit mond Ön, aki szinte szemtanú, terjed ma a sátánizmus?

Amorth: Igen, egyre inkább. Amikor csökken a hit, teret ad a babonának. Bibliai nyelven ezt úgy mondanám, hogy az ember elfordult az Istentől és odafordult a bálványistenekhez, modern nyelven pedig: aki elhagyja Istent, az megadja magát az okkultizmusnak. Az egykor katolikus Európából félelmetes méreteken tűnik el a hit, s ennek a következménye, hogy a varázslók, kártyavető, sátánista szekták virágkorát éljük. A sátánkultuszt olyanok, mint Marilyn Manson, a sátánista rockon keresztül terjesztik. De a gyermekeket sem kímélik, az olyan folyóiratok, mint a Comic-füzetek varázslásra és sátánizmusra tanítják őket.

Nagy közkeletűségnek örvendenek a spiritizista szeánszok, amelyeken halottakat idéznek. Ma már tartanak ilyeneket telefonon, TV-n, rádió keresztül, jellemző módja ennek az automata írás. Már médiumra sincs szükség, az ember maga válhat médiummá ez érvényes a spiritizista szeánszokra is. A tanulók 37%-a legalább egyszer részt vett asztaltáncoltatáson, s mi más ez, mint spiritizista szeánsz? Az egyik iskolában, ahová előadni hívtak, mondták a diákok, hogy hittanórán is csinálták a hittan tanárnő szeme előtt, s az nem talált rajta kivetni valót.

De hát működik ez?

Amorth: Nincs különbség fekete és fehér mágia között. Amennyiben a mágia működik, az mindig az ördög műve. Az okkultizmus minden formája, valamint ez a nagy új érdeklődés a keleti ezoterikus vallások iránt nyitás az ördög felé. S őt nem kell sokáig hívogatni.

A meggyilkolt Chiavenna-i testvérpár (Novi Ligure) esetében rögtön mondtam, hogy itt a Sátán konkrét beavatkozásáról van szó, ezek a fiatalok minden bizonnyal sátánisták voltak. S a rendőrség közleményében benne van, hogy mindegyiküknél sátánista könyveket találtak, mindketten sátánimádók voltak.

Hogyan vezethet ennyire félre valakit a Sátán?

Amorth: Egyhangú módszerrel. Elhíti, hogy nincs pokol, nincs bűn, csak egy tapasztalatról van szó, melyet okvetlenül át kell élni. A siker, a hatalom és az érzékiség a három legnagyobb szenvedély, melyre a Sátán épít.

Hány esettel került kapcsolatba?

Amorth: Az első száz után abbahagytam a számolást.

Hogyan! Hiszen az rettenetesen sok. Könyvében azt írja, hogy a megszálottság nem gyakori.

Amorth: Valóban. Vannak exorcisták, akik csak diabolikus zaklatással találkoznak. Azonban én örökölttem egy neves exorcista, P. Candido eseteit, melyeket ő még nem oldott meg. Azonkívül más exorcisták is hozzám küldik a legmakacsabb eseteket.

Mi volt az eddigi legnehezebb eset?

Amorth: Ezzel még mindig dolgozom. Több mint két éve már. Arról a leányról van szó, akit októberben a Pápa is megáldott a Vatikánban ez nem volt valódi exorcizmus, mint ahogy pár újság állította. Napi 24 órán keresztül gyötrődik, félelmetesen szenved. Az orvosok és pszichiáterek tanácstalanok. Teljesen magánál van egyébként és rendkívül intelligens. Valóban szomorú eset.

Hogyan kerül valaki a Sátán hálójába?

Amorth: Sokféle oka lehet, ami miatt valaki az ördög által okozott rendkívüli szenvedés áldozatává válik. Van, amikor az illető javát szolgálja, ismerünk ilyen eseteket a szentek életéből, de előfordulhat a bűnben való makacs megmaradás miatt is, vagy átok miatt, továbbá ha valaki odaigértte magát a Sátánnak vagy okkultizmussal foglalkozott.

Milyen jelenségeket lehet megfigyelni egy exorcizmus alatt?

Amorth: Emlékszem egy írástudatlan parasztra, aki az exorcizmus alatt folyékonyan angolul beszélt, úgyhogy tolmácsra volt szükségem. Vannak, akik emberfeletti erőre tesznek szert, mások a padló felett lebegnek, vagy olyanok, akiket erőszakkal sem lehet a széken megtartani. Azonban az ördög jelenlétéről csak bizonyos feltételek esetén beszélek.

Önnek soha nem ártott a Sátán?

Amorth: Amikor Poletti bíboros felkért, hogy legyek exorcista, magamat az Istenanya oltalmába ajánlottam, kértem, hogy rejtse el a köpenyébe. A Sátán gyakran fenyegetett, azonban nem ártott.

Don Amorth, a sátánizmus egyre inkább terjed. Az új rítus megnehezíti az exorcizmust. Nem engedték meg, hogy az exorcisták részt vegyenek a pápai audiencián a Szent Péter téren. Mi történik itt?

Amorth: A Sátán füstje mindenhová behatolt. Talán azért nem voltunk kíváncsiak a pápai kihallgatáson, mert attól féltek, hogy ennyi exorcista együtt el tudná űzni az ördögök légióját, akik behatoltak a Vatikánba.

Tréfál?

Amorth: Lehet, hogy így hangzik, de nem tréfa. Nem kételkedem abban, hogy a Sátán éppen az Egyház vezetőit célozta meg leginkább, mint ahogyan a politikai és gazdasági élet vezetőit is.

Azt akarja ezzel mondani, hogy a háborús taktikához hasonlóan a Sátán azt akarja, hogy az ellenfél tábornokai álljanak át a seregébe?

Amorth: Hát ez egy hasznos stratégia. Mindig újra bevetik. Mindenekelőtt akkor, ha az ellenfél gyengén tud védekezni. S ez alól a Sátán sem kivétel. De hála Istennek, itt van még a Szentlélek, aki oltalmazza az Egyházat: A pokol kapui nem vesznek erőt rajta. A bukások, az árulások ellenére sem. Ez nem kell, hogy megleljen. Az első áruló egy apostol volt, aki igen közel állt Jézushoz: Iskarióti Judás. De az Egyház megy tovább a maga útján. Megoltalmazza a Szentlélek, s ezért a Sátán törekvései csak rész-sikereket szereznek a számára. A Sátán minden bizonnyal meg tud nyerni egy-egy csatát, fontosakat is, de sohasem a háborút.

*(A 30 Tage 2001. júniusi számában közölt német szövegből fordította:
Sztřilich Ágnes SSS)*

Nagybőjtben ismét járjuk be a megtérés útját

XVI. Benedek pápa Hamvazószerdán az előttünk álló nagybőjti időszokról tanított Jézus példáján keresztül, aki nyilvános működésének megkezdése előtt 40 napra visszavonult a sivatagba.

A negyvenes szám a Szentírásban többször is szerepel. Izrael népe negyven éven keresztül vándorolt a sivatagban arra felkészülve, hogy Isten népévé váljon. Illés próféta negyven napon át gyalogolt, hogy felérjen a Hóreb-hegyére, Jézus is negyven napra vonult el a sivatagba nyilvános működésének megkezdése előtt, amelynek során le kellett küzdenie az ördög kísértését.

A sivatag elsősorban a csend, a szegénység helyszíne, ahol az ember javak nélkül találja magát és létének alapvető kérdései merülnek fel benne. Arra kap buzdítást, hogy a legfontosabb dolgokra figyeljen, ezért könnyebbé válik számára az Istennel való találkozás is. A sivatag azonban a halál helyszíne is, ahol a víz hiánya miatt élet sincsen, továbbá a magány helye, ahol az ember még erősebben megérzi a kísértést. Jézust a pusztában arra kísérti a sátán, hogy hagyjon fel az Atya által neki szánt étellel, helyette kövessen könnyebben járható utakat. Jézus azonban szembezáll a sátán kísértéseivel, vállalja veszi szenvedéseinket, hogy győzzön a rossz felett és megnyissa nekünk az Istenhez vezető utat, a megtérés ösvényét.

Jézus megkísértésének példája mindannyiunkat arra hív, hogy elmélkedjünk és keressünk választ a következő alapvetően fontos kérdésre: Mi is számít igazán fontosnak az életemben?

A sátán első alkalommal arra buzdítja Jézust, hogy változtassa a követ kenyérré, amelyre Jézus azt válaszolja, hogy nemcsak kenyérral él az ember. Az igazságra és az Isten iránti szomjúhozásra adott válasz nélkül az embert nem lehet üdvösségre vezetni. A második alkalommal a sátán a hatalom útját kínálja fel Jézusnak. Az Úr azonban tudja, hogy nem ez Isten útja, vagyis nem a világi hatalom üdvözíti az embert, hanem a kereszt, az alázat és a szeretet ereje. Végül, harmadik alkalommal a gonosz lélek azt kérte Jézustól, hogy a jeruzsálemi templom párkányáról vesse le magát és kérje Istent, hogy mentse meg őt. Jézus azonban kijelenti: Ne kísérsd Uradat, Istenedet! Jézus megkísértése arra irányul, hogy Istent saját érdekeink, sikerünk, dicsőségünk elérése érdekében „használjuk fel”. De vajon van-e helye Istennek az életemben? Ő a valódi Úr, vagy én?

Isten előtérbe helyezése minden keresztény számára egy olyan utat jelent, amelyet újból és újból végig kell járni. A nagybőjti időszak alatt hagyjuk, hogy Isten átváltoztasson minket és feledkezzünk meg arról, hogy egyedül mi vagyunk életünk irányítója. Ismerjük el, hogy teremtmények vagyunk, Istentől függünk és ezáltal elnyerjük a valódi életet. Manapság nem könnyű kereszténynek lenni. Viszont újítsuk meg ismét keresztény életünket és adjuk át a helyet a Istennek a szekularizált kultúra kísértéseinek sokaságában.

Számos próbát kell kiállnunk. Nem könnyű hűségesnek lenni a keresztény házassághoz, irgalmat gyakorolni a mindennapi életben, időt szentelni az imának és a belső elcsendesülésnek, szembeszegülni olyan választásokkal, amelyeket sokan nyilvánvalónak tartanak. Ilyen pl. az abortusz kérdése a nem kívánt terhesség esetében vagy az eutanázia súlyos betegség esetén... Annak kísértése, hogy hitünket háttérbe szorítjuk, mindig fennáll. A megtérés viszont az Istennek adott válaszá változik, amelyet életünk során többször meg kell erősítenünk.

A kereszténység történetében számos példát láthatunk a megtérésre, amelyek ösztönzőleg hathatnak. Ilyen Szent Pál megtérése a damaszkuszi úton. Természetesen nagy megtérések korunkban is vannak, ami azt jelenti, hogy az Úr szüntelen kopogtat az ember szívének ajtaján. Pavel Florenskij orosz ortodox megtérésének története, aki teljesen vallástalan nevelésben részesült mégis felismerte, hogy „Nem lehet Isten nélkül élni”. Ez a felismerés olyannyira megváltoztatta életét, hogy a szerzetesi hivatást választotta.

Etty Hillesum holland zsidó származású lány, aki Auschwitz-ban halt meg. Az évszázad ezen szörnyű tragédiájában fedezte fel Istent, és a hit által szeretetteljes személlyé vált, belső békére lelve szívében.

Dorothy Day amerikai újságíró, anarchista, aki mindent a politika által kívánt megoldani a marxista elképzeléseket támogatva. Isten azonban elvezette őt az Egyházhoz az ima által.

Nagybőjt ideje alatt, a Hit évében, újítsuk meg elkötelezettségünket a megtérés útján! A megtérés azt jelenti, hogy nem saját sikereinkért, pozícióinkért élünk, hanem azért, hogy minden nap, minden dologban az Isten iránti hit, igazság és szeretet váljon a legfontosabbá számunkra.

Vatikáni Rádió, 2013.02.13.

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 1.

A most kezdődő sorozatban XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatás alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők legnagyobb tanító pápájának teljes beszédanyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhatunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Bevezetés

(2012. október 17.)

Kedves Testvérek!

Ma egy új katekézis-ciklust szeretnék kezdeni, amely a Hit évének végéig fog tartani, megszakítva erre az időre az imádság iskolájáról szóló sorozatot. *Porta fidei* kezdetű apostoli levelemmel épp azért kezdeményeztem ezt a különleges évet, hogy az Egyház újítsa meg a világ egyetlen Üdvözítőjébe, Jézus Krisztusba vetett hitének lelkesedését, élessze föl annak örömét, hogy a Jézus által mutatott úton tudunk járni, és konkrét formákban tanúskodjék a hit átfórmáló erejéről.

A hit találkozás Krisztussal

1. A II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulója nagyon jó alkalom arra, hogy visszatérjünk Istenhez, elmélyítsük és bátrabban éljük meg a hitünket, erősítsük meg az Egyházhoz, „az emberiesség Tanítómesteréhez” tartozásunkat. Az

Egyház ugyanis az igehirdetéssel, a szentségek kiszolgáltatásával és a segítő szeretet cselekedeteivel elvezet Krisztusnak, az igaz Istennek és igaz embernek megismerésére és a Vele való találkozásra. Nem egy eszmével, vagy élettervvel, hanem egy élő Személlyel való találkozásról van szó, aki mélységesen átfórmál bennünket azáltal, hogy kinyilatkoztatja nekünk igazi, istengyermeki identitásunkat. A Krisztussal való találkozás megújítja emberi kapcsolatainkat azzal, hogy napról napra nagyobb szolidaritásra és testvériségre nevel a segítő szeretet logikája szerint. Hinni az Úrban nem csak az értelmet, az elméleti tudást érintő tény, hanem olyan változás, amely átfórmálja életünk egészét, önmagunkat: érzületünket, szívünket, értelmünket, akaratunkat, testi mivoltunkat, érzéseinket, emberi kapcsolatainkat. A hittel valójában minden megváltozik bennünk és körülöttünk, és megvilágosodik rendeltetésünk, a jövőnk, igazi történelmi hivatásunk, életünk értelme, az életézés, hogy zárandokúton vagyunk a mennyei haza felé.

Kérdés önmagunkhoz

2. De – kérdezzük meg magunktól – valóban átalakító erő-e a hit életünkben, az én életemben? Vagy csak létünk egy összetevő eleme, de nem meghatározó és mindent átható tényezője? A Hit évének e katekéziseivel végig szeretnénk járni egy utat, mely elvezet a hit örömeinek fölerősödéséhez vagy újra megtalálásához, azáltal, hogy megértjük: a hit nem valami tőlünk idegen, a konkrét élettől független dolog, hanem az élet lelke. A hit Istenben, aki a szeretetet – s aki közel jött az emberhez a megtestesüléssel és önmaga odaadásával a kereszten, hogy üdvözítsen és megnyissa a mennyek kapuját –, ragyogóan mutatja, hogy csak a szeretetben teljesedik be az ember.

Az igazi emberiesség

3. Miközben a kulturális változások a „civilizáció vívmányainak” égisze alatt ma sokszor a barbarizmus különféle formáit hozzák magukkal, világosan hangsúlyoznunk kell: a hit azt állítja, hogy nincs igazi emberiesség másutt, csak azokon a helyeken, azokban a gesztusokban, azokban az időkben és megnyilvánulási formákban, amelyekben az embert az Istentől eredő szeretet él-teti; ajándékként fejezi ki magát, és szeretetben, együttézésben, figyelemben és önzetlen szolgálatokban gazdag kapcsolatban nyilvánul meg mások felé. Ahol az önzés szolgálatában a másikat elnyomó uralom, birtoklás, kihasználás, áruba bocsátás, a magába zárkózott én erőszakossága érvényesül, ott az embert elszegényítik, lealacsonyítják, kifogatják önmagából. A segítő szeretetben tevékeny és a reményben erős keresztény hit nem korlátozza, hanem emberiessé, sőt teljességgel emberivé teszi az életet.

A hit csodája

4. A hit ennek az átformáló üzenetnek a befogadása az életünkbe, Isten kinyilatkoztatásának elfogadása, aki megismerteti velünk, hogy kicsoda Ő, hogyan cselekszik, melyek a ránk vonatkozó tervei. Kétségtelen, Isten misztériuma mindig meghaladja a mi fogalmainkat és gondolkodásunkat, szertartásainkat és imádságainkat. Mindazonáltal a kinyilatkoztatással Isten önmagát közli, elmondja és megközelíthetővé teszi önmagát. Bennünket pedig képessé tesz arra, hogy meghalljuk az ő Szavát és befogadjuk az ő igazságát. Ez tehát a hit csodája: Isten a maga szeretetében – a Szentlélek tevékenysége által – megteremt bennünk a megfelelő feltételeket ahhoz, hogy fölismerhessük az ő Szavát. Isten maga, aki föl akarja tárni önmagát, kapcsolatba akar lépni velünk, jelen akar lenni a történelmünkben, képessé tesz bennünket arra, hogy meghallgassuk és befogadjuk őt. Szent Pál ezt örömmel és elismeréssel így fejezi ki: „Szüntelenül hálát adunk Istennek, mert amikor elfogadtátok tőlünk a prédikáció isteni szavát, nem emberi szóként hallgattátok, hanem, amint valóban az, mint Isten szavát, amely működik bennetek, akik hisztek” (1Tesz 2,13).

Az igehirdetés magva

5. Isten szavakkal és tettekkel nyilatkoztatta ki magát az emberrel való barátság hosszú történelmében, amely Isten Fia megtestesülésében, halála és feltámadása misztériumában érte el a tetőpontját. Isten nemcsak kinyilatkoztatta magát egy nép történelmében, nem csak szólt a próféták ajka által, hanem elhagyta a maga egét, hogy emberként lépjen be az emberek földjére azért, hogy mi találkozhatunk vele és hallhassuk őt. És Jeruzsálemből az üdvösség evangéliumának hirdetése eljutott a föld határáig. A Krisztus oldalából született Egyház egy új, szilárd reménység hordozója lett: a megfeszített és feltámadott Názáreti Jézust, a világ Üdvözítőjét hirdeti, aki ott ül az Atyának jobbán, és elevenek és holtak bírója. Ez a kérés, a hit központi és átható hirdetése.

A hit szabálya

6. De kezdettől fölmerült a „hit szabályának” problémája, azaz a hívők hűsége az evangélium igazságához, amelyben ki kellett tartani; a hűség az Istenről és az emberről szóló üdvözítő igazsághoz, amelyet meg kellett őrizni és tovább kellett adni. Szent Pál ezt írja: az evangélium által „elnyeritek az üdvösséget, ha megtartjátok úgy, ahogyan hirdettem nektek. Másként hiába lettetek volna hívővé.” (1Kor15,2.)

A Hitvallás

7. De hol találhatjuk meg a hit lényegi formuláját? Hol találjuk meg azokat az igazságokat, amelyeket hűségesen adtak tovább, és fényt jelentenek mindennapi életünkben? A válasz egyszerű: a Krédóban, a Hitvallásban kerülünk kapcsolatba a Názáreti Jézus személyével és történetével; valóra válik az, amit a Nemzetek Apostola mondott a korintusi keresztényeknek: „Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam: Krisztus meghalt a bűneinkért az Írások szerint, eltemették és harmadnapon feltámadott” (1Kor 15,3).

A Krédó megismerésének fontossága

8. Ma is szükségünk van arra, hogy a Krédót jobban megismerjük, megértjük, imádkozzuk. Mindenekelőtt fontos, hogy a Krédót, hogy úgy mondjam, „megismerjük”. A tudás ugyanis lehet merőben intellektuális tevékenység, míg a „megismerés” annak szükséges voltát mondja, hogy föl kell fedoznunk a mély kapcsolatot a Krédóban vallott igazságok és hétköznapi életünk között, mert ezek az igazságok valóban és konkrétan – mint mindig – világosságot jelentenek életünk lépéseihez, enyhítő harmatot jelentenek forró utunkon, az életet jelentik korunk életének pusztaságaiban. A Krédóba van beleoltva a keresztény ember erkölcsi élete, benne van megalapozva, és benne kapja igazolását.

A Krédó és a katekézis

9. Nem véletlen, hogy Boldog II. János Pál pápa azt akarta, hogy a *Katolikus Egyház Katekizmusa* – a hit tanításának biztos szabálya, és a megújuló katekézis megbízható forrása – a Krédóra épüljön. Feladata, hogy a hit igazságának magvat megerősítse és megőrizze, s korunk emberének, azaz nekünk, érthető nyelven mondja el. Az Egyháznak kötelessége átadni a hitet, közölni az evangéliumot, hogy a keresztény igazságok világító fények legyenek a kulturális átalakulások közepette, s a keresztények legyenek képesek számot adni a bennük élő reményről (vö. 1Pét 3,14). Ma – még a legközelebbi múlt-hoz mérten is – egy mélyen átalakult és állandó mozgásban lévő társadalomban élünk. A szekularizáció és egy széleskörű nihilista mentalitás folyamatai, melyekben minden viszonylagos, nagyon erősen befolyásolják a közgondolkodást. Így aztán gyakran bizonyos könnyelműséggel, világos eszmék és szilárd remények nélkül élnek az életet cseppfolyós, ideiglenes társadalmi és családi kötelekben. Elsősorban az új nemzedékeket nem nevelik rá az igazságra és a lét mély, esetlegességet meghaladó értelmének keresésére, az érzelmek állandóságára, a hűségre. Ezzel ellentétben a relativizmus megfoszt a szilárd fókuszpontoktól, a gyanakvás és önkényeskedés rombolja az emberi kapcsola-

tokat, s közben az életet rövid ideig tartó kísérletként élik, felelősségvállalás nélkül. Miközben az individualizmus és a relativizmus uralkodik sok kortársunk lelkében, nem mondhatjuk, hogy a hívők teljesen immúnisak azokkal a veszedelmekkel szemben, amelyekkel találkozunk a hit átadása során. Az új evangelizációról szóló Szinodus adatgyűjtése néhányra rávilágított: passzívan és magánügyként megélt hit, a hitre nevelés elutasítása, szakadás a hit és az élet között.

A „csináld magad” vallás veszedelme

10. A keresztyének gyakran katolikus hitük magvát, a Krédót sem ismerik, s ezáltal helyet adnak bizonyos vallási szinkretizmusnak és relativizmusnak, mert nem tudják világosan, mit kell hinni, s hogy milyen páratlan a keresztyénség üdvözítő küldetése. Így nem áll távol a veszedelem, hogy megalkossanak egy „csináld magad” vallást. Ehelyett vissza kell térnünk Istenhez, Jézus Krisztus Istenéhez, újra fel kell fedeznünk az evangélium üzenetét, sokkal mélyebben kell befogadnunk lelkiismeretünkbe és hétköznapi életünkbe.

Amit hiszünk és ahogyan hiszünk

11. A Hit éve katekéziseiben segíteni szeretnék, hogy előbbre jussunk ezen az úton, hogy – átméltatva a Krédó tételeit és reflektálva rájuk – felfogjuk és elmélyítsük azokat a központi igazságokat, amelyek Istenről, az emberről, az Egyházzal, a kozmikus és társadalmi valóságról szólnak. Szeretném, ha világossá válna, hogy a hit igazságai, vagy tartalma (fides quae) közvetlenül kapcsolódnak életünkhöz; megtérést követelnek, amely megújítja a módot, ahogyan hiszünk Istenben (fides qua). Isten megismerése, a Vele való találkozás, arca vonásainak élesebb látása megpezsdíti életünket, mert Ő belép az emberi élet mély folyamataiba.

Az út, amelyet ebben az esztendőben megteszünk, gyarapítson valamennyiünket a Krisztusba vetett hitben és az iránt való szeretetben, hogy megtanuljunk élni az evangélium jó és szép életét mindenannapi életünk döntéseiben és tetteiben.

Mi a hit?

(2012. okt. 24.)

Kedves Testvéreim!

12. Az elmúlt szerdán, a Hit éve kezdetén új katekézis-sorozatot kezdtem a hitről. Ma veletek együtt szeretnék reflektálni erre az alapvető kérdésre: *mi a hit?*

Van-e még értelme a hitnek ebben a világban, melyben a tudomány és technika olyan távlatokat nyitott, amelyek még kevéssel ezelőtt is elképzelhetetlenek voltak? Mit jelent ma hinni? Most ugyanis a hitre nevelésnek meg kell újulnia, és tartalmaznia kell ugyan a hit igazságainak és az üdvtörténet eseményeinek ismeretét, de a hitnek mindenekelőtt abból kell fakadnia, hogy az ember találkozik Jézus Krisztusban Istennel, megszereti Őt, belé veti bizalmát, úgy, hogy ez áthatja egész életét.

A szellemi pusztaság

13. Napjainkban sok jó jel mellett egyre növekszik körülöttünk bizonyos szellemi pusztaság. Az események alapján, amelyekről naponta hallunk, néha az a benyomásunk, hogy a világ nem a testvériesebb és békésebb közösség építése felé tart; még a haladás és a jólét eszménye is árnyoldalait mutatja. A tudományos felfedezések és a technikai sikerek ellenére úgy tűnik, hogy az ember nem lesz szabadabb, nem lesz emberségesebb; fennmarad a kihasználás, a manipuláció, az erőszak, az eltiprás, az igazságtalanság sok-sok formája... Továbbá egy bizonyos kultúra arra nevel, hogy csak a tárgyak, a teendők síkján mozogjunk, s csak abban higgyünk, amit látunk és a saját kezünkkel tapintunk. Másrészt viszont egyre nő azok száma, akik tájékozatlannak érzik magukat, s keresvén, hogyan lehetne túllépni a dolgok kizárólagosan horizontális szemléletén, hajlandóak elhinni mindent, és mindennek az ellenkezőjét. Ilyen körülmények között fölmerül néhány alapvető kérdés, amelyek sokkal konkrétabbak, mintsem első percben gondolnánk: Mi értelme van az életnek? Van-e jövője az embernek, van-e jövőnk nekünk, és van-e jövője az új nemzedékeknek? Merre kellene irányulnia szabad döntéseinknek ahhoz, hogy az életnek jó és boldog vége legyen? Mi vár ránk a halál küszöbe mögött?

A hit = bizakodó ráhagyatkozás Istenre

14. Ezen elfojthatatlan kérdések közül kiemelkedik a tervezhetőség, a kiszámíthatóság és a kísérletezés, egyszóval a tudományos ismeret, ami jelentős az emberi élet számára, de önmagában nem elegendő. Nem csak testi kenyérre van szükségünk, hanem szükségünk van szeretetre, célra és reményre, biztos alapra, szilárd talajra, amely segít hitelesen élni a válsághelyzetekben és a sötét órákban, a hétköznapi élet nehézségei és problémái közepette is. A hit éppen ezt adja nekünk: a bizakodó ráhagyatkozást valakire, aki az Isten, a nagy „Te”, aki egy másfajta, de nem kevésbé szilárd bizonyosságot ad, mint amely a pontos számításokból és a tudományból fakad.

A hit = Isten szeretetének elfogadása

15. A hit nem az ember egyszerű intellektuális beleegyezése bizonyos Istenre vonatkozó részizgóságokba; a hit olyan aktus, amellyel szabadon rábízom magam Istenre, aki Atya és szeret engem. Ragaszkodás Valakihez, akit tegezhetek, aki reményt és bizalmat önt belém. Kétségtelen, hogy ez az Istenhez ragaszkodás nem tartalmatlan: általa tudatosodik bennünk, hogy megmutatta magát nekünk Krisztusban, láthatóvá tette az arcát, közel jött valamennyiünkhöz. Sőt, Isten kinyilatkoztatta, hogy az ember iránti szeretete, mindannyiunk iránti szeretete mértéktelen: a Názáreti Jézus, Isten emberré lett Fia a kereszten a legvilágosabban megmutatta, hogy meddig tud elmenni ez a szeretet, ön maga odaadásáig, a teljes önfeláldozásig. Krisztus halálának és feltámadásának misztériumával Isten alászáll emberségünk legmélyére, hogy visszavigyen Hozzá, hogy felemeljen a maga magasságába. A hit azt jelenti, hogy hiszünk Isten e szeretetének, mely nem hátrál meg az ember gonoszsága, a rossz és a halál előtt, hanem képes arra, hogy a rabszolgaság minden változatát átformálja azzal, hogy megadja neki az üdvösség lehetőségét.

A hit = gyermeki ráhagyatkozás

16. A hit tehát találkozás ezzel a Te-vel, Istennel, aki fenntart és ráhangol az elpusztíthatatlan szeretetre, amely nem csupán vágyódik az örökkévalóságra, hanem ajándékozza is azt. A hit ráhagyatkozás Istenre annak a gyermeknek a bizalmával, aki jól tudja, hogy minden nehézsége, minden problémája jó kezekben van anyjánál, akit tegezve úgy szólíthat meg, mint aki az övé. Az üdvösség ezen hit által kapott lehetősége isteni ajándék, amelyet Ő minden embernek fölkinál.

A hit = ráhagyatkozás az isteni akaratra

17. Úgy gondolom, hogy gyakrabban kellene elgondolkoznunk – problémákkal és olykor drámai helyzetekkel terhelt hétköznapijainkban – azon a tényen, hogy keresztény módon hinni azt jelenti, hogy bizalommal ráhagyatkozom arra a mélységes rendeltetésre (a létnek arra az értelmére), amely fenntart engem is, és a világot is; arra a rendeltetésre, amelyet mi képtelenek vagyunk önmagunknak megadni, csak ajándékként tudjuk befogadni, és azt az alapot jelenti, amelyre támaszkodva félelem nélkül tudunk élni. Képesnek kell lennünk arra, hogy a hitnek ezt a felszabadító és biztonságot adó bizonyosságát szavakkal elmondjuk és életünkkel megmutassuk.

A hit elutasítható

18. Magunk körül azonban napról napra azt látjuk, hogy sokan közömbösek maradnak, vagy elutasítók ezen üzenettel szemben. Márk evangéliuma végén hallottuk a Feltámadott kemény szavait: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni, aki nem hisz, elkárhozik” (16,16), elveszíti önmagát. Szeretném, ha ezen közösen elgondolkoznánk. A Szentlélek tevékenységébe vetett bizalomnak kell sarkallnia minket, hogy menjünk és hirdessük az evangéliumot, és bátran tegyünk tanúságot a hitünkről; de a hit ajándékára adott igenlő válasz mellett megvan a veszedelme, hogy elutasítjuk az evangéliumot, nem fogadjuk el a Krisztussal való élő találkozást. Már Szent Ágoston fölvetette ezt a problémát a magvető példabeszédéhez adott egyik kommentárjában. Ezt mondta: „Mi beszélünk, vetjük a magot, hintjük a magot. Vannak, akik semmi beveszik, vannak, akik visszautasítják, vannak, akik kinevetik. Ha mi félünk ezektől, nem lesz többé, amit vessünk, és az aratás napján ott fogunk állni betakarítás nélkül. Ezért jöjjön a jó földbe esett mag.” (*Discorsi sulla disciplina cristiana*, 13, 14: PL 40, 677-678).

A hit = jó termőföld

19. Az elutasítás tehát nem veheti el a bátorságunkat. Keresztényként legyünk tanúi a termékeny földnek: a hitünk – saját korlátaink közepette – mutatja, hogy van jó föld, amelyben Isten Szava az igazságosság, a béke és a szeretet, az új emberiség, az üdvösség bőséges termését hozza. Az Egyház egész történelme, minden problémájával együtt bizonyítja, hogy létezik jó föld, létezik a jó mag és termést hoz.

A hit = Isten ajándéka

20. De kérdezzük: hogyan nyílhat meg az ember szíve és lelke arra, hogy higgyen Istenben, aki a meghalt és feltámadott Krisztusban láthatóvá vált; hogy befogadja a maga üdvösségét úgy, hogy Krisztus és az ő evangéliuma legyen a világossága és vezére az életben?

A válasz: azért vagyunk képesek hinni Istenben, mert ő közeledik hozzánk, megérint; mert a Szentlélek, a Feltámadott ajándéka képessé tesz arra, hogy befogadjuk az élő Istent.

A hit tehát elsősorban természetfölötti ajándék, Isten ajándéka. A II. Vatikáni Zsinat mondja: „A hithez szükség van Isten megelőző, segítő kegyelmére és a Szentlélek benső segítségére, aki az ember szívét megindítja, és Istenhez téríti, az értelem szemét megnyitja, és mindenkinek megadja az »igazság elfogadásának és hitének édességét«”. (Dei Verbum 5.)

A keresztség a hit szentsége

21. Hitünk útjának kezdetén ott van a keresztség, az a szentség, amely nekünk ajándékozza a Szentléletet azáltal, hogy Krisztusban Isten gyermekeivé tesz, és megnyitja a kaput, hogy belépünk a hit közösségébe, az Egyházba; nem magunktól, a Szentlélek megelőző kegyelme nélkül hiszünk; nem egyedül, hanem a testvérekkel együtt hiszünk.

A hit = teljes emberi cselekedet

22. A hit Isten ajándéka, ugyanakkor mélységesen szabad és emberi tett. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* ezt világosan mondja: „Hinni nem lehet másként, csak a Szentlélek kegyelme és belső segítségei által. De nem kevésbé igaz, hogy a hit igazi emberi cselekedet. Sem az ember szabadságának, sem értelmének nem mond ellent hinni Istenben és ragaszkodni a tőle kinyilatkoztatott igazságokhoz.” (154. p.) Sőt, a hit ezeket magában foglalja és felmagasztalja egy élő szövetségben, ami olyan, mint az Egyiptomból való kivonulás, azaz kilépünk önmagunkból, a saját biztonságukból, a saját gondolkodási sémáinkból, hogy ráhagyatkozzunk Isten cselekvésére, aki mutatja a maga útját, amelyen eljuthatunk az igazi szabadságra, emberi identitásunkhoz, a szív tiszta öröméhez, a mindenkivel való békéhez. Hinni azt jelenti, hogy teljesen szabadon és örömmel ráhagyatkozunk Isten történelemre vonatkozó gondviselő tervére, ahogyan Ábrahám pátriárka és a Názáreti Mária tette. A hit tehát beleegyezés, amellyel lelkünk és szívünk igent mond Istennek, megvallva, hogy Jézus Krisztus az Úr. És ez az „igen” formálja át az életet, nyitja meg az utat a lét teljes értelmé felé, megújítja, örömben és bizakodó reményben gazdagítja teszi.

Kedves Barátaim!

Korunk olyan keresztyéneket követel, akiket Krisztus lebilincsel, s mert bensőséges kapcsolatban vannak a Szentírással és a szentségekkel, növekednek a hitben. Olyan személyeket követel, akik olyanok, mint egy nyitott könyv, amely beszél a Szentlélekben új élet tapasztalatáról, Isten jelenlétéről, aki támogat út közben, és kitarja szívünket a soha véget nem érő élet előtt.

Mária- kegyhelyek

Máriaremete

A kilencvenes évek közepén járt kegytemplomunkban az a wrocławi lengyel házaspár, akik feltették nekem azt a kérdést, hogy melyik a magyarok „nemzeti szentélye”. Mindjárt értettem, hogy Częstochowa hazánkbeli megfelelőjére kérdeztek. Megvallottam, hogy nálunk bizony ilyen központi kegyhely nincsen... Annál fontosabb azonban, hogy az országban mindenfelé található Mária-kegyhelyeinkről hiteles ismereteink legyenek, s azokra időről időre személyesen – egyénenként vagy csoportosan – elzarándokoljunk.

A budai hegyek között található a Máriaremetei Bazilika, mint alkalmas búcsújárási cél. Története visszanyúlik a XVIII. századba. A török hódoltság megszűntével Budára és környékére sváb földről, Alsó- és Felsőausztriából érkeztek földművelő telepések. Soraik között volt az a Thalwieser Katalin, aki magával hozott egy Mária képet, amelyik a svájci Einsiedelnben levő ősi Szűz Mária szoborra emlékeztette. Feltehetően valamikor részt vehetett a szülőföldjéről odairányuló búcsújáráson, s a képet ott vásárolt emlék gyanánt vitte magával. Mivel az új telephelyükön nem volt katolikus áldozópap, s a török hódoltság előtti Gerecse község közeli temploma sem volt egyelőre istentiszteleti célra használható, a képet egy erdei fára függesztette, és oda jártak az új telepések imádkozni.

Amikor aztán néhány rendkívüli imameghallgatásnak híre ment, az imádkozni járók száma gyarapodni kezdett. A kép fölé előbb fából való födémeket helyeztek, majd 1813-ban a helyi földesúr, a szomszédos Solymáron lakó Tersztyánszky Ignác kápolnát építtetett a jelenlegi templom helyén. Az imameghallgatások nagy száma miatt egyre többen zarándokoltak erre a szent helyre, elsősorban a Buda környéki sváb hívek közül, meg a fővárosból, sőt századunk elején előfordult külföldi imameghallgatás is. A kápolna szűknek bizonyult ennyi zarándok számára. Így történt, hogy az akkori székesfehérvári megyéspüspök, Pauer János tanácsára a zarándokok soraiból megalakult a Máriaremetei Kápolna Egylet azzal a céllal, hogy nagyobb templomot építsen.

Az egész országban végzett gyűjtés eredményezett akkora összeget, amiből hozzá lehetett kezdeni 1898-ban az új, nagy templom építéséhez. Ez a következő évben el is készül, úgyhogy 1899. október 1-én az akkori székesfehérvári megyéspüspök, Steiner Fülöp a kegytemplomot felszentelhette. Ennek volt 1999-ben 100 éve, melynek ünnepségét október 1-ére következő vasárnapon, október 3-án tartottuk.

Erre háromnapos lelkigyakorlattal készültünk. Ezt az 1991 óta a Róma által kisebb bazilika címmel kitüntetett kegytemplomban Szabó Géza prelátnak, a pesti Szent István Bazilika plébánosa tartotta. A kegyhely lelkipásztori gondozását 1928-tól a magyarországi szerzetesrendek 1950-ben történt feloszlásáig a boldogságos Szűz Mária hét fájdalma tiszteletének előmozdítására a XV. században, Firenzében alakult szervita rend tagjai végezték. Azóta előbb a székesfehérvári püspökség, majd 1993. óta az esztergom-budapesti érsekség szolgálatában álló áldozópapok a kegyhely lelkipásztorai.

Évenként ismétlődő ünnepségek révén vált Máriaremete neve és szentélye a közelmúltban országosan még ismertebbé. 1996. óta ma már rendszeresen hirdetik meg azt az ifjúsági találkozót, amelyik pünkösdi hétfőn a bazilikába és a templomparkba gyűjti egybe a budapesti plébániák fiataljait az ún. karizmák ünnepére.

Vida Tivadar

Drága gyermekeim! Továbbra is szükségünk van az imáitokra. Azt kérdezitek, miért kell ennyi ima? Nézzetek körül, drága gyermekeim, és látni fogjátok, mennyire úrrá lett a bűn ezen a Földön. Ezért imádkozzatok, hogy Jézus győzedelmeskedjen. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat.

Medjugorje, 1984. szeptember 13.

A Szűzanya érthetően beszél, és ha valaki jól látja a mi helyzetünket, én azt gondolom pontosan a menyeeiek azok, akik nagyon jól látják, hogy világunk merre tart. És ha egyszer a Szűzanya azt mondja, hogy igenis a bűn teljesen elborítja a ti világotokat, akkor ez így van, még akkor is, hogyha én ezt nem akarom elfogadni. A helyzet az reális, nekem kell megváltoznom. Nekem kell Isten szemével nézmem ezt a világot, nekem kell megtérnem, és akkor Istentől ajándékba kapok egy helyesebb látásmódot, egy reálisabb látásmódot. Nem szédítem magam mindenféle dajkamesékkel, hanem a kezembe veszem az életemet és változtatok Isten akarata szerint rajta, hogy a magam és mások üdvösségén is dolgozhassam.

(Selymes József: Kitekintés a jelenések világára, magánkiadás, 2013)

Mária kicsinyei

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Le vagyunk maradva!

Miért választottam ezt a címet? Mert ezzel is utalni akarok a „mi” – tágabb értelemben a magyarság – sajátságos helyzetünkre, állapotunkra, csökönységünkre. A kedvező időket, jeleket, alkalmakat, rendkívüli kegyelmi felhívásokat nem használjuk ki, elszalasztjuk, veszni hagyjuk, kicsinyhitűségből, okoskodás miatt, vagy netalán gögből, gáncsoskodás miatt stb. – a lényeg, hogy nem vesszük komolyan, nem váltjuk tetté, életté! A kiválasztott személyeket – látnokokat – misztikusokat – üzenetközvetítőket sokszor kritikus, bölcs mérlegelés helyett csípőből gáncsoljuk, lejáratjuk, mellőzük, esetenként megvádoljuk, sőt el is ítéljük.

Miért? Mert amikor egy kicsit is letérünk az igazság útjáról, akkor a kimondott igazság fájdalmas. És ezt a fájdalmat nem akarjuk vállalni. Azt hisszük, hogy majd minden elrendeződik így is, pedig itt a földi életünk során lehet még szabadon pályamódosításokat végezni életünkkel. Az itteni tévelygéseinket, mulasztásainkat – ha kellő bűnbánattal indulunk Isten felé – még megbocsátja az Egek Ura. De ha sokat várunk vele, a végső találkozásnál nagyon fájdalmas lesz az igazságosság által végrehajtott ítélet. A mulasztás vétsége ott már elszámolásra kerül. Attól jobb lenne, ha megmenekülhetnénk, mert a pokolba vezető út jószándékkal van kiköveve... Tehát kevés a jószándék leple mögé bújni, az még lehet, hogy az örök kárhozatra fog vezetni!

Nagyon nagy – lelki – szükségünk volna arra, hogy a Normafánál, a Szent Anna réten felépüljön a Kápolna. Ehhez teljes összefogás kellene. Mivel tudjuk, hogy fontos lenne a megépülése, ezért nagyon komoly erők fognak össze azért, hogy az építkezést ellehetetlenítsék, ahogy ezt a II. világháború idején is tették. Ma is ez van. Jó lenne megvizsgálni magunkat, hogy melyik oldalt hagyom, hogy rajtam keresztül ténykedjen? Az építés vagy a gáncsolás, a rombolás oldalát „támogatom” cselekedeteimmel, szavaimmal?

A Natália nővéren keresztül kapott üzenet egyértelmű: hazánk – lelki – jövője a kápolna megépítésén (is) múlik. Hazánk jövőjét illetően a lelki építés vagy a lelki rombolás oldalán állok? Az égiek tudják, hogy miért van ennek ekkora súlya. Ne ezt akarjuk megtudni, hanem higgyünk az üzenetnek! Úgysem lehetünk mindentudók, ezt csak az ateisták hiszik magukról!

Ugyanez érvényes a „**Szeretláng**”-gal kapcsolatosan is. Azzal, hogy most már elismerte az illetékes magyar Egyház, csak egy akadály hárult el. Egyes külföldi országokban nem várták a „hivatalos” elismerést, **elkezdtek élni a Szeretláng lelkületében** és csodálatos változásokat tapasztaltak meg önmagukban és ez kihatott környezetükre is. Tudomásom szerint tizenkét pap a híveket előkészítve különböző helységekből, egyazon időben kellett volna szentmise keretében elindítani a mozgalmat, meggyújtani a „lángot”. Véleményem szerint azzal, hogy a rózsafüzérben betoldjuk a **kérést** – *áraszd Szeretlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre* –, de nem szívvel imádkozzuk, nem sokat érünk el, csupán **önámítást**. Ne feledjük, a ledarált rózsafüzér – csak imámalom – olyan, mint a test lélek nélkül – **halott!** A figyelmesen, összeszedetten, áhítatosan, **elmélkedve és a Szűzanyával együtt** végzett rózsafüzér ima a leghatékonyabb. **Nagyon hálásak lennénk, ha mindazok, akik Erzsébet asszony „Szeretláng” lelki-örökségének követői, megelői a „Napló” tartalmának fontosságára is nyomatékosan kitérnének**, ezáltal elősegítve a belső lelki átalakulást is minél több testvérünk számára. Egy ideje már a Mária Rádióban is felolvassanak a Naplóból, majd el is imádkozzák a Szeretláng rózsafüzért, de nagy lelki segítséget jelentene, ha egy pár mondatban az elhangzott részt meg is magyaráznák. Mert sajnos nagyon kevesen értik meg, hogy a lelki növekedéshez mindannyiunknak – lelkiségtől függetlenül – önmagunkon is dolgoznunk kell, nemcsak a „szenteknek”. Ha másokat akarok dolgoztatni, én magam pedig a sült galambot várom, az rajtam nem sokat fog segíteni. Ha magam cselekszem, és ahhoz hívom meg az égiek, a szentek, a Szűzanya segítségét, az igen hatékony tud lenni. Minden karizmára, lelki adományra nem térek ki, ki-ki végezze el a saját háza táján az **önvizsgálatot, a kiértékelést**. Az alábbiakban a mi lelkiségünkön belül próbálók röviden visszatekinteni a megtett útra, majd a következtetéseket levonva, az előttünk álló feladatokra, kihívásokra összpontosítani, lehetőségeink szerint talentumainkat kamatoztatni, Isten nagyobb dicsőségére, amely a Szűzanya Szeplőtelen Szent Szívének Diadalában éri el csúcspontját, egybeesik az Úr Jézus **Második eljövetelével**. (Dicsőségben).

Visszatekintés a megtett útra

Stefano Gobbi milánói atya részt vett egy Fatimai zárándoklaton, a Jelenések kápolnájában elmélyülten imádkozott, 1972. május 8-án, amikor erős belső sugallatot, a „lokució” ajándékát megkapta a Szűzanyától, majd **jelet is** kért, amit meg is kapott, így indult útjára a **Máriás Papi Mozgalom**. Pár idézettel folytatom, az első üzeneten kezdve.

1973. július 7. *„Újítsd meg Szeplőtelen Szívemnek tett (ön)felajánlásodat. **Enyém vagy, az Én tulajdonom vagy.** Légy olyan minden időben, amilyennek Én szeretnék, tégy annyit minden időben, amennyit majd tőled kérek. **Ne félj!** Mindig közeledben leszek. **Nagy dolgokra készítelek fel téged, de csak lassanként, ahogy az édesanya teszi gyermekével**”.*

Július 8. *„**Ne figyelj az újságokra, sem a televízióra, maradj mindenkor Szívemben imádkozva!** Semmi más iránt ne érdeklődj, semmit ne tarts fontosnak, csak azt, **hogy velem élj, és Értem élj**”.*

Július 9. *„**Küldetésed kirajzolódik! Igyekezz, hogy teljesen átengedd magadat nekem, hogy mindazt, amit megteszel, Én vigyem végbe általad!** (mert) **Én általad szeretnék cselekedni!** Szenvedned (is) kell majd, de légy bátor! **Mindig veled leszek**”!*

Július 13. *„**Könnyeim oka** Az Édesanya könnyeit, az a sok fiam fakasztja, aki Istenről megfélelkezve él. Vesztükbe rohannak, (a Pokolba) amelyből nem lesz menekülés! **Főleg a papok miatt sírok!** Látod, hogy már alig szeretnek? Hogy többé már nem óhajtanak? **Látod, mennyire nem hallgatnak Fiam szavára?** Milyen gyakran elárulják Őt? Gyakran megbántják Őt szentségtörésekkel, könnyelmű hanyagsággal. Te felajánlottad Nekem Papi Mozgalmamat: Szívembe fogadom és megáldom őket! **Az Én papom lesz az, aki felajánlja magát nekem és mindazt megteszi, amit majd meghagyok neki!** Jelenleg fejlődniük kell nagy alázatban és kívánságom szerint. **Szeretniük kell a pápát és az Egyházat, maradjanak velük közösségbe!** **Az Evangélium szerint kell élniük, és csak arról prédikálniuk**”!*

Július 16. *„**Én magam leszek Vezérek!** **Téged választottalak fiam, mert te vagy a legkevésbé alkalmas eszköz erre, így senki sem mondja majd, hogy ez a te műved!** A **Máriás Papi Mozgalom** egyedül az **Én Mívem!** Gyengeséged által nyilvánítom ki erőmet, semmiséged által hatalmam. **Én magam leszek a Sereg Vezére, amely most csendben és elrejtőzve fejlődik segítségemmel, ahogy Jézus fejlődött méhében kilenc hónap alatt. Majd sok éven át neveltem csendben és elrejtve, nap mint nap!***

Én magam választom ki és nevelem a Mozgalom papjait** (tagjait) **Szeplőtelen Szívem terve szerint!** **Én magam táplálom és nevelem őket. Felkészítem őket

az Isten országáért megvívandó közeli ütközetekre. Köztetek ne legyen vezető. Én magam leszek Vezéretek! Egy a fontos: engedjétek, hogy Én neveljelek benneteket. Bízátok magatokat teljesen énreám, ahogy Jézus is teljesen reám bízta magát. A többi az Én gondom. Az Evangélium melletti hősiés tanúságtételre készítetek fel benneteket, egyeseket vérük ontásáig. Ha itt az idő, a Mozgalom kilép rejtettségéből. Nyíltan szembeszáll az ördög seregével, amelyet örök Ellenfelem, a (liberális, modernkedő) papokból (püspökökből, bíborosokból, híres teológusokból, élükön a Hamis Profétával = egyházi szabadkőművesség) alakít”.

Augusztus 29. *Minden papfiam számára! Amit veled közlök, nemcsak neked szól, hanem minden kedves papfiamnak. Mindenekelőtt a Máriás Papi Mozgalom papjainak szánom, akiket alakítani és kézen fogva vezetni akarok, hogy felkészítem őket nagy missziójukra. Azért gyűjtsd össze füzetbe, amit neked mondok! Ezt a füzetet minél gyorsabban terjesszék (elsősorban) a papok között: eszköz lesz, amellyel mindenholnan összegyűjtöm a papokat (akik elfogadják a meghívást, és készek az üzenetek szerint átrendezni az életüket, ez ilyen egyszerű – és a híveket = laikusokat) és legyőzhetetlen seregemmé alakítom őket”.*

Magyarországon a MPM első országos Felelőse **Dr. Erdős Mátyás atya volt**, megbízatását Gobbi atyától kapta, Altöttingben 1984. augusztus 30-án, a MPM Cönákulum formájában megtartott lelkigyakorlaton. Az ottan elhangzott üzenetből két mondatot idézek: *„Mennyire örülök e lelkigyakorlatos napoknak, amelyeket velem végeztek folytonos Cenákulumban Németországból, Svájcban, Ausztriából és Magyarországról jövő szeretett fiaim! Veletek együtt megáldom a szomszédos országok papfiat, és híveit, akik különösen szenvednek és közeli szabadulásuk reményében imádkoznak!”*

Öt évvel a „rendszerátalakítás” előtt a prófécia elhangzik. **„Matyi bácsi”** visszavonul, majd hazahívja az Úr, helyét átveszi Gyulai Oszkár atya, és mint vidéki felelős Katona Farkas atya besegít neki. A Mozgalom elég jól fejlődik, a **Mária kora** folyóirat negyedévenkénti számai hatékonyan besegítenek a lelkiség megismertetésében, annak ellenére, hogy zömében szlovák de színvonalas tartalommal rendelkeznek, de persze magyarul. Oszkár atyát is hazahívta az Úr, helyét átvette Kovács Zoltán atya, és ő megpróbált a Tengernek Csillagában pár oldalon hazai ízet is beleadni a Mozgalom áramlatába, de sajnos nagyon elfoglalt volt, kérte Gobbi atyát mentse fel. Mivel nem került egy megfelelő személy, aki felvállalhatta volna a Mozgalom további ügyeit, Farkas atya is nagyon idős, így Gobbi atya a Vajdasági Felelőst **Sóti János**

SJ atyát bízta meg, hogy Magyarországot is vegye továbbra is szárnyai alá, és indirekt, Erdélyt is. Mert nekünk sincs „emberünk” **papunk**, aki a MPM ügyét szívügyének tekintené. Birmán atya elvállalta de belefáradt, nyugálmányba vonult, de addig is jobban vonzódott a „karizmatikusokhoz” és Szilágynagyfaluhoz, saját tanúságtétele alapján.

Vagyunk, de csak félgázzal haladunk! Milyen jó volna ha lenne egy-egy „**Páter Petrus Pavlicek OFM lelkületű** „emberünk”, remélem Ausztria nem feledkezett meg róla. A továbbiakban fontosabb részleteket, tartalmat közlök a Vajdaságban megjelenő **Hajnalcsillagunk**, Máriás Papi Mozgalom levele, belső használatra, a 2013. őszi számából. Beszámoló a Collevaleza-i MPM lelkigyakorlatáról és fontosabb eseményekről. Aktuálisan a Gobbi atya második utódjának újévi körlevelét illett volna leközzöljem, a fél kör, azaz fél év lemaradást remélem sikerül lassan behozni. Testvéri szeretettel Imre. Áve Mária!

Újra Collevaleza-ban

Sóti János atya leírja, hogy repülővel utazott Budapestről Rómáig. Ottan ösztetelalkozott régi ismerősökkel akik szintén a Mozgalom nemzetközi nagy találkozója érkezték. „A viszontlátás örömevel szálltunk fel a buszra, mely direkt Collevaleza-ba vitt bennünket”. A lelkigyakorlatos ház portáján bejelentkeztek, majd elfoglalták a kijelölt szobát. Neki „egy afrikai atya lett a szobatársa.” „Megdöbbenve láttam, hogy most már nem a fiatalabbak közé tartozom... Pedig 1987-ben, amikor először vettem részt ezen a nemzetközi lelkigyakorlaton (Cönákulum formájában, még San Marino-ban), akkor a második legfiatalabb tag voltam!

„Jó 250-en lehattunk papok, és kb. 20 püspök! Ezt a nagytalálkozót papok, püspökök számára szervezték. Laikusok (hívek) közül csak azokat hívták meg, akik fontos feladatot töltenek be Mozgalmunkban.” „Gábrieli atya, Gobbi atya utóda, bevezetésében, mindjárt az üdvözlés után **komolyan hangsúlyozta**, azt, amit Gobbi atya is oly sokszor elmondott: hogy **Szűzanya Szeplőtelen Szívének diadala elérkezik!** Hasonlóan, mint a „bírak korában” Gedeon is több tízezer emberrel akarta az ellenséget legyőzni. De az Úr azt mondta: **Túl sokan vagytok!** Még azzal kérkednétek, hogy a saját erőtökkel győztek le a midianitákat. **Küld haza azokat, akik félnek.** Sőt, még azok közül is, akik nem féltek, a többség elment. Végül **csak 300-an maradtak!!!** És azzal a kis csapattal aratta Gedeon fényes győzelmét az ellenség felett. **Szűzanya is akár egy kis csapattal képes a mai időkben diadalt aratni!!!”** (v.ö. *Bír 7, 1-8*)

Készül mozgalmunk szabályzata

„Gobbi atya meghalt. Eddig nem készült a Mozgalmunk számára szabályzat. De most már nagyon időszerű ennek az elkészítése, mert ez szükséges ahhoz, hogy a Szentszék hivatalosan is elismerjen bennünket, vagyis, hogy egy bejegyzett Mozgalom legyünk. Nem arról van szó, hogy a Vatikánban eddig nem tudtak volna rólunk. **Pl. II. János Pál pápával** Gobbi atya minden évben találkozott. Szentatya személyesen is ismerte és bátorította őt. Többek között azt is **mondta Gobbi atyának: „A te plébániád az egész világ”**, vagyis, hogy az ő működési területe az egész világ, ahová a Mária tiszteletet, Mozgalmunkat el kell vinnie. **XVI. Benedek pápa** is ismerte a Mozgalmunkat. **Ő még, mint a Hitvédelmi Kongregáció prefektusa olvasta a kék könyvünket és engedélyezte azt.** Magától értetődő, hogy Ferenc pápa előtt is ismeretes a MPM.

Arról van szó, hogy amíg az alapító élt, ő volt az élő karizma. Ő nevezett ki vagy váltott le felelősöket, rendelkezett stb. Meghalt az alapító. Azért, hogy elkerüljük a félreértéseket és egyéb nehézségeket, mind inkább szükségessé válik írásban rögzíteni a „karizmáinkat” és a legmagasabb fórumon azt elismertetni.

Már előre elkészítették a szabályzatot, mely megvitatásra került a nagytalálkozó alatt. Mindenki elolvashatta, és javaslatokat tehetett. Amit többen meg is tettek. **De az eredeti szöveg nagyon is a Mozgalmunk lelkületében lett szerkesztve!** A javaslatok is nem arról szóltak, hogy rossz az elénk terjesztett szöveg. Inkább arról, hogy jobban pontosítsunk. Vagyis több szem, többet lát. A szövegen így lényeges változás nem történt. Csak úgy mellékesen megjegyzem, hogy ennek a szövegnek a megírásával Gobbi atya is foglalkozott. Annyit elmondhatok, hogy a szabályzat szövege nagyon hasonló ahhoz, amit Gobbi atya szokott mondani, amikor a Mozgalmunkat ismertette. Ezt próbáltam én is leírni a Mozgalmunk kis ismertető füzetében: **„Máriával az ezredforduló hajnalán”**. Csak abban rejlik a különbség, hogy ebbe a szabályzatba az egyházi nyelvezetet is bele kellett vinni. Nagyon egyszerűen, de velősen le van írva a Mozgalmunk lelkisége, lelkülete, a három féle kötelezettség stb. De az is benne van, mert bele kellett tenni, hogyan nevezik ki a felelősöket. Mik a hatáskörük, és meddig tart a hivataluk stb. A meglévő olasz eredeti szöveget nem fordítottuk le, mert az egyelőre még tervezet. Mikor elfogadja és jóváhagyja a Szentszék, akkor hamarosan fordításra kerül”.

Új nemzetközi felelősünk van

„Két évvel ezelőtt, a 2011-es Collevalenza-i nemzetközi találkozón (*Gobbi atya halálakor*) egyhangú vélemény alakult ki, hogy (*titkára*) **Gabrielli** atya

vegye át ideiglenesen Gobbi atya helyét, amíg a Szűzanya másként nem akarja. Tavaly is a túlnyomó többség ezt a véleményt osztotta. De az idén történt valami. Gabrielli atya bejelentette, hogy komoly betegség miatt nem bírja folytatni ezt a feladatot. Látszott rajta, hogy igen súlyos beteg, de eljött és befejezte küldetését. A szabályzat előre látott tervezete szerint kérte, hogy válasszunk új nemzetközi felelőst, aki el tudja látni ezt a feladatot, képes utazgatni, nyelveket beszél.

Összeállították a választási bizottságot. Azok kerültek be (*jelöltnek*), akiket még Gobbi atya nevezett ki, elsősorban az országos felelősök. Imádkoztunk erre a szándékra. Végül elvonultunk egy terembe és ott titkos szavazással megválasztottuk **Mozgalmunk Új nemzetközi felelősét: Larroque Lourent** (olvasd: Larok Loren) **atyát**, az addigi franciaországi felelőst. Ő ötven éves. Imádkozzunk érte, hogy alkalmas eszköz legyen a Szűzanya kezében, hasonlóan, mint Gobbi atya, hogy eleget tudjon tenni a rá bízott feladatoknak.

Larroque atya egy plébánián dolgozott idáig. Engedélyt kellett kérnie, mert mint nemzetközi felelős, az eddigi munkát nem tudja ellátni. Végül meg is kapta az engedélyt az előljárójától”.

Egyéb

„Természetesen az idén is sok szép előadást hallottunk. Újra bátorítottuk egymást. Többször elhangzott, hogy miért féljünk ezekben a zűrzavaros időkben? **Szűzanya éppen ezekre az időkre alapította a Mozgalmunkat.** A feladatunk, hogy mindenki maradjon a neki kijelölt helyen, és ott végezze el az ő (*saját*) feladatát, amelyet Szűzanyától kapott!

Ajánlom mindenkinek, olvassa el a legutolsó üzenetet, az 1997. december 31-eit, melynek címe: **Minden fel lett fedve előttetek!!!** Mozgalmunknak volt „lassú előkészülete”, „fájdalmas fejlődése”, (*most kerül „mérlegre”, bevetésre az ütközetbe*), és majd jön a (*küldetésének*) „csodálatos és gyors beteljesedése”.

Végül Mária Szeplőtelen Szíve fog diadalmaskodni!!! (*Szent Fiának Dicsőséges eljövetelekor*). Ne lepődjünk meg, hogy ezért a „diadalért nekünk is, neked is szenvedni kell. Ki ne vállalná a szenvedést, (*még a vértanúságot is!*), ha tudja, hogy ez az ára annak, hogy szeretteink és a mai világ megtérjen és megmeneküljön? (*átalakulva, elragadtatunk és belépve az Új Paradicsom kapuin, elkezdődjék az ezeréves béke és szeretet Eucharisztikus Uralma! Hisz a második Advent kapujánál vagyunk, a Második eljövétel nemzedéke.*) (János atya).

A leghatalmasabb fegyver

Részlet Iván Pojavnik atya előadásából, melyet Collevalenza-ba tartott 2013. 6. 27-én

„Sohasem hagyjátok el a szent rózsafüzér imádkozását (...) Amikor a rózsafüzért mondjátok, meghívtok engem, hogy veletek imádkozzam, és valóban egyesülök imáttal. Így ti vagytok azok a kis gyermekek, akik együtt imádkoznak az égi Édesanyával. Ezáltal válik **a rózsafüzér a leghatásosabb fegyverre a rettenetes küzdelemben, amelyet hivatottak vagytok megvívni a Sátán és a gonoszág egész serege ellen**”. (1978. 2. 11.)

Az Egyházban a lelkiélet szintje leesett az utolsó századokban, amely annak a következménye, hogy a „Pünkösöd alappillérei” leértékelődtek, és ez összeköttetésben áll a **Rózsafüzér imájának a meggyengülésével!** (és a helyes, hiteles Mária tisztelet elhalványulásával). A katolikus nép visszahátrált, hogy a **Napba öltözött Asszony** útján járjon és ez egy csökkenést idézett elő az Úr hegyére való felmenetel általános szintjén. Másrészt ez azt jelenti, hogy a népek nem volt a Szentlélektől elegendő ereje, hogy megállítsa a Sátán és az ő gonosz seregének az előnyomulását, hogy hatásosan tudjon ellenállni a gonoszág misztériumának, globális elmélyülésének és a modern **Babilon** város növekedésének.

Maga az Istenanya lépett közbe az Égből a XIX. és a XX. században különösen Lourdes-ban (1958) és Fatimában (1917), hogy megállítsa ezt a végzetes folyamatot az Egyházban, (és a világban) mindenkit a szentolvasó végzésére buzdítva. Fatimában is úgy nyilatkoztatta ki magát, mint a rózsafüzér Asszonya, és kérte a rózsafüzér napi elimádkozását, mivel ez szükséges az Egyház győzelméért a sötétség apokaliptikus erői ellen...

„Aki megtalál Engem, az inkább megtalálja ma az életet, mint valaha, és elnyeri az Úrtól az üdvösséget. **Egyedül ettől fél Ellenfelem!!!** Minden erejét összeszedi, hogy még inkább eltávolítson engem híveim szívéből, hogy még inkább elhomályosítsa tiszteletemet az Egyházban. **A legnagyobb harcát, a végsőt vívja most velem!!!**, amelyből egyikünk mindörökké legyőzve távozik!!! Most úgy tűnik sok mindenből, hogy ellenfelem lesz a győztes, pedig közel van nagy visszatérésem és teljes győzelmem ideje”. (1973. 11. 1.)

„Habár **a rózsafüzért** máriás arculata jellemzi, **a krisztológiai szív imája**. A Rózsafüzér elemeinek az egyszerűségében összponosul a teljes evangéliumi misztérium, amelynek majdnem az összefoglalása”. (II. János Pál, RVM, 1. szám).

Boldog XXIII. János pápa, aki a II. Vatikán-i Zsinat lelki atyja, úgy akarta, hogy a Zsinat olyan legyen, mint egy **Cönákulum**, mely imában egyesül

Jézus Anyjával különösen a szent Rózsafüzér végzésében (Lk. 5,4) így válva az új evangelizáció alapjává. De **a Zsinat után az apokaliptikus Sárkány az Egyház életében** rendkívüli módon **támadta főleg** a napba öltözött Asszonyt: **Mária tiszteletét és a Rózsafüzér imáját**. Az Egyház első Csillaga leáldozott a gyakorlatban (nem elméletileg) **a teológia racionalista (liberális) áramlatának a horizontján**. „**A felületesség kultúrája**”..., háttérbe szorította és helyettesítette a Rózsafüzér szemlélődő imáját... és lefegyverezte a papság, a szerzetesrendek tagjait, ugyancsak számtalan hívő laikust. (*hogyan? – eszköze által – az egyházi szabadkőművesség alattomos aknamunkájával*). Ennek a következménye lett a nagy lelki összeomlás az Egyház jelentős részénél. Más részről pedig felgyorsított módon haladt előre a gonoszág és az **ellen-evangelizáció** misztériumának általános elmélyülésének a folyamata, tehát Babilon városának a növekedése.

A Zsinat első Csillaga felemelkedik, és mind jobban fénylik a teológia kiemelkedő áramlatának a horizontján. VI. Pál pápa... megvédte és előmozdította a Rózsafüzér imáját az egész Egyházban. Ugyanezt tette II. János Pál is a személyes példamutatásával és a „Szűz Mária Rózsafüzére” című apostoli levelében (2002). Ez az apostoli levél valódi gyöngyszem, amelyben összefoglaltatik... ezt az imát illetőleg tapasztalat. A történelemben első alkalommal a Szűzanya maga a „**Kék könyv**” (*A papokhoz Szűzanyánk szeretett fiaihoz*) különböző üzeneteiben csodálatos módon vázolja fel a Rózsafüzér ima természetét, működését, hatását és célját. Ő, úgy mondva, lejött a Mennyből, hogy megtanítson minket arra, hogy jól imádkozzuk a Rózsafüzért és hogy velünk együtt imádkozzon minden Cönákulumban”.

„Azért választottalak téged, mert te vagy a legalkalmatlanabb!”

Így vigasztalta Gobbi atyát a Szűzanya, amikor arra kérte fel, hogy adja át üzenetét a világnak, hogy szóljon bele a világba, amely már-már saját maga alá gyűri tökéletlenségével önmagát. A hit éve van. Álljunk meg egy pár perc-re és gondolkodjunk el, mi is történik körülöttünk és mi is történhetett volna, ha a Szűzanya nem vesz oltalmába bennünket, MPM-es, gyámoltalan kis gyermekeit, akik a világ szemében mind alkalmatlanok vagyunk. Igen, Mária Műve ez! Mindezt a Mozgalomban Vele való elmondott IMÁT arra használja, hogy az emberiség megtérjen Jézuson keresztül, Jézussal vissza az ő Urához, Istenéhez.

Újra itt az ősz. Hamarosan újból elmúlik egy év, és nem mindegy, hogyan múlt el: imával vagy ima nélkül. Húsz éve járjuk ezt az utat, és tudom, hogy a végelszámolásnál igénybe veszik az Égiek: szerettük-e, követtük-e,

A r ó z s a f ü z é r

hallgattunk-e a Szűzanyára, hisz Ő mégis Jézus Édesanyja, aki minket nagyon szeret. Arra kérjük, fogadjon el minket olyannak (alkalmatlannak), amilyenek vagyunk, de imáinkkal, bűjtjeinkkel, mások megsegítésével, tegyen minket olyaná, amilyenné Ő és drága Fia, Jézus szeretné.

Köszönjük ezt a szép évet is, drága Szűzanyánk, soha ne hagyj bennünket magunkra. Szeretettel Kiss Erzs, Óbecse.

Minden kedves Olvasónknak **Kegyelmekben gazdag, békés, Boldog Új Évet kívánunk!** A háromszéki Máriás Mozgalom nevében testvéri szeretettel Imre. Áve Mária!

Marana Tha. Tisztelettel Zakariás Imre.

Mindent Máriával

Végezzük minden cselekedetünket Szűz Máriával, minden cselekvésünkben úgy tekintsük őt, mint minden erény és tökéletesség példaképét, amit a Szentlélek teremtményben alkotott, hogy gyenge erőnkhez mérten követhessük őt.

Minden cselekedetünkönél gondoljuk meg, hogyan végezte azt Szűz Mária, vagy hogyan végezné helyünkben. Ezért fontolóra kell vennünk nagy erényeit, melyeket földi életében gyakorolt, főleg:

a) *élő hitét*; habozás nélkül hitt az angyal szavának, és hitt hűséges kintartással egészen a kereszt tövéig a Kálvárián.

b) *mélyseges alázatosságát*; elrejtőzött, hallgatott, mindenkinek alávetette magát és mindig az utolsó helyet választotta.

c) *egészen isteni tisztaságát*; Hozzá hasonló sohasem volt és sohasem lesz az ég alatt, végül a *többi erényét* is.

Ismétlem, ne feledjük, hogy Szűz Mária Istennek egyetlen formája, melyben kevés fáradsággal és rövid időn belül kialakulnak Isten képmásai. A lélek, mely ezt a formát megtalálta és abban elmerült, hamarosan átalakul Jézus Krisztusba, akinek ez a forma hű képmása.

(Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária tisztelet)

A szívvel való ima felébreszti hitedet

„Drága gyermekek! Ma mindnyájatokat imádságra hívlak.

Gyermekeim, tárjátok ki egészen szívetek ajtaját az imádságra, a szív imájára, és akkor a Magasságbeli majd tudja használni szabadságotokat és elkezdődik megtérésetek.

A hit erőssé válik és teljes szívből ki tudjátok mondani: Istenem és mindenem.

Meg fogjátok érteni gyermekeim, hogy itt a Földön minden mulandó.

Köszönöm, hogy választotok hívásomra.”

(Medjugorje, 2013. november 25.)

Ma mindnyájatokat imádságra hívlak.

Miért hív újra és újra a Szűzanya imádságra bennünket? Miért mindig imára hív? Nem lehetne inkább valami más? Feltételezem, hogy bennetek is felmerültek ilyen és ehhez hasonló kérdések. Ez valóban jogos, ezért mi is még egyszer feltesszük kérdést: Miért olyan fontos az ima, hogy a Szűzanya szüntelenül imádságra hív bennünket?

Ha az imára úgy tekintünk, mint az ébredés idejére, meg fogjuk érteni az imádságra hívás fontosságát. Szükségünk van az imára, mert mindannyiunk számára fontos, hogy felébredjünk. Bennünket, mindnyájunkat egy idő után elnyom az álom, lelassulunk, elfáradunk, vakokká és süketekké válunk. Bennünk van ugyan a hit, de erőtlen, gyenge. Az Istenbe vetett bizalom nem tűnt el ugyan a szívünkéből, de a jövőtől való félelem erősebb a bizalmonál. Van bennünk szeretet, de nem tüzes, lángoló. Nem bontakozunk ki, hanem hervadozunk, közömbössé váltunk. Nincs kedvünk az imához, a szentmiséhez, a szentségimádáshoz, a szentírásolvasáshoz. Vagy éppen, amikor imádkozunk, vagy szentmisen veszünk részt tompák az érzéseink, nem érzékelünk, nem hallunk, unatkozunk, nem is vagyunk jelen, a gondolataink messze, távol vannak...

Ezek azok a jelek, amelyek arról tanúskodnak, szükséges, hogy felébredjünk. Az ima – felébredés. Más részről pedig a felébredésnek az imában kell megtörténnie. Az ima, a szentmise, a szentségimádás pillanatai – azok

a percek, amelyeket az ébredésre kell felhasználnod. Ezekben a pillanatokban fel kell, hogy ébredjen a hited és az Istenbe vetett bizalmad, a reményed és a szereteted. Ez az, az idő, amikor gyakorolnod kell azt, hogy jelen légy, itt és most. Százszor is tudatosítanod kell, amikor eltévelyegsz és fel kell ébredned...

Ezért az ima és a szentmise előtt, de alatta is imádkozz a Szentlélekhez, például így: Szentlélek kérlek, ébressz fel... ébressz fel bennem a hitet... ébressz fel bennem a Jézus iránti szeretetet...

Tárjátok ki egészen szívetek ajtaját az imádságra, a szív imájára,

Szívünk gyakran zárva van az ima előtt, különösen a szív imája előtt. Mit jelent, hogy zárva van? Tompaságot, érzéketlenséget, kedvetlenséget és közömbösséget Isten iránt, lanyhaságot, hidegséget... Így eltávolodunk Istentől és már nem is lesz szükségünk rá. Nem érezzük szükségét annak, hogy misére menjünk, sem annak, hogy imádkozzunk... Az ima értelmetlennek tűnik számunkra...

Hogyan nyissuk meg a szívünket az imára? Mitől nyílik meg a szív? A szeretettől! A szeretet felmelegíti a szívet, megolvad a jég, felébreszti bennünk az Isten utáni vágyat.

Ezért imádkozzunk az Isten iránti szeretetért, például így: Szentlélek kérlek, ébressz fel bennem az Isten iránti szeretetet, hogy megszeressem Őt, éhezsek rá, szomjazzam Őt... Ébressz fel bennem az imádságra való vágy a szeretetét...

És akkor a Magasságbeli majd tudja használni szabadságotokat

Amikor felébred bennünk az Isten és az ima iránti szeretet, akkor minden megváltozik.

Amíg bennünk lomhaság, eltévelygés, hidegség és közömbösség uralkodik, nem vagyunk szabadok. Alszanak a gondolataink és a képzeletünk...

Míg bennünk negatív érzések vannak valaki iránt, ezek a negatív érzések uralkodnak fölöttünk; irányítanak bennünket, oda visznek, ahová csak akarnak; azt mondják nekünk: ne köszönj annak a személynek, negatívan beszélj róla... Ekkor rabok vagyunk. Amíg gyűlölet van bennünk, nem vagyunk szabadok.

Amikor a szeretet felébred bennünk és legyőzi a negatív érzéseket, akkor megszületik bennünk a szabadság. Csak, és egyedül akkor lehetünk szabadok, ha szeretet van bennünk.

Szent János mondja: Ahol szeretet, ott az Isten. És ahol az Isten, ott a szabadság. Amikor a szívben szeretet van, akkor Isten elkezdi működni az emberben; elkezdi megváltoztatni, alakítani az ő terve szerint.

Tehát amikor szívvel kezdesz imádkozni, akkor elkezdesz szeretni. Akkor szeretetből imádkozol. Minden munkád új minőséget nyer. Minden valahogyan más lesz. Te pedig szabaddá válsz.

Természetes, hogy néha beleesel a rabság, az eltévelyedés valamelyik formájába..., de szüntelenül felébredsz és felismered eltévelyedésedet és rabságodat. Így szabaddá válsz.

És elkezdődik megtérésetek.

Imádkozhatsz úgyis, hogy közben nem változol. Ha nem szívvel imádkozol, akkor nem látod önmagad, nem látod a bűneid. Olyan vagy, mint az a farizeus, aki a templomban imádkozik és csak a mások hibáját látja, a sajátját nem. Jézus azt mondja, hogy a farizeus nem igazult meg, mert az ima nem változtatja meg. Ugyanúgy megy haza, ahogyan jött.

Az ima értelme a változás, téged változtat meg! Szent Ágoston mondja: Te ne azért imádkozz, hogy Istent informáld, hanem azért, hogy önmagad transzformáld (megváltoztasd).

Ezért mindig tarts önvizsgálatot. Ellenőrizd le, milyen vagy ima után?! Ne ítélj meg másokat, ítélj meg önmagad! Ha csak mások negatív tulajdonságait látod és a pozitívot nem, vizsgálj meg az imádat! Ha minden problémáért másokat hibáztatsz, és magadat mindig kimented, változtass imádat, mert nem szívvel imádkozol. Kezdd el szívvel imádkozni és elkezdődik megtérése!

A hit erőssé válik és teljes szívből ki tudjátok mondani: Istenem és mindenem.

A szívvel való ima felébreszti hitedet, megerősíti azt. Pontosabban, szívvel imádkozni azt jelenti hittel, Istenbe vetett nagy bizalommal imádkozni. Amikor szívedben nagy bizalmat érzel Isten iránt; amikor úgy érzed teljesen átadod magad Istennek, hogy többé már nem aggódsz, hanem Istenbe vetett bizalommal élsz napról-napra, a jelen pillanatnak élsz, akkor meg fogod érezni és érteni a szívedben e szavak értelmét: „Istenem és mindenem”.

Most pedig Istenbe nagy vetett bizalommal a szívedben, kitért kézzel ismételd a szavakat: Istenem és mindenem... Istenem és mindenem...

Meg fogjátok érteni gyermekeim, hogy itt a Földön minden mulandó.

Az a gondolat, hogy ezen a Földön minden mulandó elszomoríthat, kétségbe eshetünk és elfoghat bennünket a félelem. De, amikor szívvel elkezdesz imád-

kozni, azzal az Istenbe vetett mély bizalommal, hogy mindent Ő irányít, az Ő kezében vagy, csakis Hozzá tartozol, akkor meg fogod tapasztalni a szabadságot. Fel fogod fedezni az evilági dolgok értelmét, azt, hogy: nem örökkévalók, nem a tieid, nem a te tulajdonod, ajándékba kaptad, segítségül e földi létbe és egyszer majd el kell engedned őket. Amikor majd megtanulsz úgy élni a dolgokkal, hogy többé nem leszel rabja azoknak, akkor fogod megtapasztalni az igazi boldogságot.

Fr. Stanko Čosić (medjugorje.hr/hu)

fordította: Sarnyai Andrea

Minden Szűz Máriáért

Minden cselekedetünket Szűz Máriáért kell végeznünk. Minthogy teljesen szolgálatára szenteltük magunkat, méltányos dolog, hogy mint szolgálói vagy rabszolgálói mindent érte tegyünk. Ez nem jelenti azt, hogy az Istenanyát tekintjük cselekedeteink végső céljának, mert a mi végcélunk egyedül Jézus Krisztus, hanem mint közelebbi célt, mint Jézus Krisztus titokzatos működési helyét és könnyű eszközt arra, hogy hozzá jutassunk. Mint jó szolgálóknak egy rabszolgálóknak nem szabad tétlenül maradnunk, hanem oltalmába és segítségébe vetett bizalommal nagy dolgokra kell vállalkoznunk, és nagy dolgokat kell véghezvinnünk fenséges Úrnőnkért és Királynőnkért.

Védelveznünk kell jogait, ha azokat el akarják tőle vitatni, meg kell védeznünk becsületét, ha azt megtámadják, és amennyire csak lehet, arra kell törekednünk, hogy az ő szolgálatának és ennek az igaz és hathatós tiszteletnek minden lelket megnyerjünk. Erélyesen fel kel lépnünk azokkal szembe, akik tiszteletével visszaélnek, hogy Fiát megbántsák, és egyúttal alaposan meg kell indokolnunk ezt az igazi tiszteletet.

Jutalmul kis szolgálatainkért nem szabad tőle mást kívánnunk, mint a dicsőséget, hogy ilyen szeretetreméltó Királynőnek lehetünk tulajdonai és a boldogságot, hogy általa Jézussal, az ő Fiával, felbonthatatlan kapcsolatban egyesülhetünk időben és örökkévalóságban.

Dicsőség Jézusnak Szűz Máriában!

Dicsőség Szűz Máriának Jézusban!

Dicsőség Egyedül Istennek!

(Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária tisztelet)